

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 104

I Legislatura

Any 1982 (primer període)

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera Sessió Plenària núm. 47

Segona i darrera reunió
tinguda el dia 30 de juny de 1982

SUMARI

Es reprèn la sessió, suspesa ahir, a un quart d'onze del matí i dos minuts. El M. H. Sr. President fa avinent que hi ha una modificació de l'ordre del dia (p. 3144).

*Pren la paraula el Diputat I. Sr. Mesegué, del G.p. de Centristes, per defensar la **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Resolució 32/I d'Activitats d'Acampada** (p. 3144).*

Intervenien per fixar la posició de llurs Grups sobre aquesta Moció els Diputats I. Srs. Planellas, del G.p. del PSUC (p. 3145), Terradellas, del G. Socialista (p. 3146), i Martínez, del G.p. de Convergència i Unió (p. 3146). Se'n fa la votació i resta aprovada per la unanimitat dels presents (p. 3147).

*El Diputat I. Sr. Jou, del G. Socialista, intervé per defensar la **Moció subsegüent a la interpellació a l'H. Sr. Conseller de Justícia sobre els Centres de protecció de menors** (p. 3147).*

Intervenien en nom dels Grups esmenants els Diputats I. Srs. Alay, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 3148), i Camps i Vallejo, del G.p. de Convergència i Unió (p. 3148).

Manifesten l'opinió de llurs Grups sobre aquesta Moció els Diputats I. Srs. Planellas, del G.p. del PSUC (p. 3149), i Clua, del G.p. de Centristes (p. 3149).

El Diputat I. Sr. Jou, del G. Socialista, fa avinent les esmenes que accepta el seu Grup (p. 3150).

Es passa a votació la Moció, amb les esmenes incorporades, i és aprovada per la unanimitat dels presents (p. 3150).

*Intervé el Diputat no adscrit I. Sr. Corral per defensar la **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació dels treballadors del Banco de los Pirineos** (p. 3150).*

Intervenien en nom dels Grups esmenants els Diputats I. Srs. Alay, del G.p. d'Esquerra Republicana (p. 3151), i Escudé, del G.p. de Convergència i Unió (p. 3151). En manifesten l'opinió els Diputats I. Srs. Capdevila, del G.p. de Centristes (p. 3152); Lucchetti, del G.p. del PSUC (p. 3153), i Martín i Toval, del G. Socialista (p. 3153). El Diputat no adscrit I. Sr. Corral intervé per indicar quines esmenes accepta (p. 3153), i llegeix tot seguit el text definitiu de la Moció (p. 3153), la qual és aprovada per 46 vots a favor, cap en

contra i 49 abstencions (p. 3154). El M. H. Sr. President comunica que, atesa la impossibilitat del Diputat no adscrit I. Sr. Sánchez per a formular la **Interpellació al Consell Executiu sobre unes declaracions de l'H. Sr. Conseller de Treball**, d'acord amb l'article 63 del Reglament considera decaiguda aquesta iniciativa (p. 3154).

Es passa al darrer punt de l'ordre del dia, les **Preguntes amb resposta oral**. El Diputat I. Sr. Ribó, del G.p. del PSUC, formula la **pregunta al Consell Executiu sobre la detenció de l'alcalde i d'un grup de regidors de l'Ajuntament de Badalona** (p. 3154).

Li respon l'H. Sr. Conseller Adjunt a la Presidència (p. 3155). Li replica el Diputat I. Sr. Ribó (p. 3155). L'H. Sr. Conseller Adjunt a la Presidència li respon (p. 3155).

Intervé el Diputat I. Sr. Lorda, del G. Socialista, per formular la **pregunta al Consell Executiu sobre les llicències per a emissores amb modulació de freqüència** (p. 3156). Li respon l'H. Sr. Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació (p. 3156). Li replica el Diputat I. Sr. Lorda (p. 3157). L'H. Sr. Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació respon de nou (p. 3158).

El Diputat I. Sr. Casanovas, del G.p. d'Esquerra Republicana, formula al Consell Executiu la **pregunta sobre les detencions al Camp Nou durant la inauguració dels Campionats Mundials de Futbol** (p. 3158).

El M. H. Sr. President planteja una qüestió d'ordre (p. 3159).

El Diputat I. Sr. Ribó, del G.p. del PSUC, formula la **pregunta al Consell Executiu sobre la detenció de nou joves al Camp Nou durant la inauguració dels Campionats Mundials de Futbol** (p. 3159). L'H. Sr. Conseller de Governació respon ambdues preguntes (p. 3160). Li repliquen els Diputats I. Srs. Casanovas (p. 3161) i Ribó (p. 3161). Els respon l'H. Sr. Conseller (p. 3161).

Intervé el Diputat I. Sr. Alay, del G.p. d'Esquerra Republicana, per formular la **pregunta a l'H. Sr. Conseller de Governació sobre els motius pels quals la Junta de Seguretat no s'ha reunit els darrers mesos**, i tot seguit la retira (p. 3161).

El M. H. Sr. President aixeca la sessió quan manquen dos minuts per a tres quarts d'una del migdia.

Es reprèn la sessió, suspesa ahir, quan passen dos minuts d'un quart d'onze del matí. Presideix el Molt Honorable senyor Heribert Barrera, acompanyat de la Vice-presidenta Primera, I. Sra. Ferrer i Casals; el Vice-president Segon, I. Sr. Molas; el Secretari Primer, I. Sr. Camp i Batalla; el Secretari Segon, I. Sr. Lorda, i el Secretari Quart, H. Sr. Espasa.

Assisteixen la Mesa l'Oficial Major, Sr. Pitarch, i el Lletrat Sr. Vintró. Al banc del Govern seuen els Honorables Consellers Adjunt a la Presidència, de Governació, de Cultura i Mitjans de Comunicació, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball, de Justícia, i d'Indústria i Energia.

Modificació de l'ordre del dia

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. Hem de començar ara amb les mocions, i el Diputat senyor Celestí Sánchez, que presenta la primera de les mocions, no està present a la sala perquè sembla que ahir no es trobava massa bé. Aleshores, si els autors de les altres mocions, és a dir, suposo, el senyor Mesegué, els senyors Jou i Rosa Barenys i els senyors Ramos i Corral hi estiguessin d'acord, deixariem la moció del senyor Sánchez per al final, per veure si el senyor Sánchez està en disposició de venir avui.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Resolució 32/ I, d'Activitats d'Acampada

No hi ha cap inconvenient a aquesta alteració? Molt bé, aleshores, comencem, doncs, amb el punt 11 de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Resolució 32/I d'Activitats d'Acampada, moció que presenta el Grup parlamentari de Centristes.

Per a la defensa de la moció té la paraula el senyor Mesegué.

El Sr. MESEGUÉ: Senyor President, senyores i senyors

Diputats, en primer lloc, voldria aclarir que la transcripció de la Proposició no de Llei deia «Proposició de Llei» quan hauria de ser «Proposició no de Llei». Hi falta una petita... Em sap greu, de tota manera, que no hi hagi el Conseller de Turisme, que és el que em va contestar l'altre dia i, és clar, bona part de la meua intervenció anava una mica sobre la... Si sabéssim si ha de venir o no ha de venir...

El Sr. PRESIDENT: És clar, evidentment, el Conseller de Turisme potser pensava que aquesta moció era la segona. (Pausa.)

De tota manera, en una moció, el Conseller, en principi, no intervé necessàriament. Ara, si el..

El Sr. MESEGUÉ: D'acord. En primer lloc, jo diria que nosaltres vam presentar una Proposició no de Llei perquè ho creïem important. Aquesta Proposició de Llei no va ser aprovada per tots els Grups, a continuació vam presentar una interpellació perquè creïem que el tema no estava suficientment tractat, i en aquest moment presentem una moció per intentar millorar en allò que sigui possible aquest tema.

Aleshores, és cert que crec que, a aquest tema, no se li dona la importància que té; s'ha fet un decret que jo crec que és una espècie d'aiguabarreig entre el que són els càmpings i el que són les activitats d'acampada. Jo crec que això no és bo, són dues coses totalment diferents. Aleshores, en trobar-nos en aquest sentit, nosaltres voldríem aclarir, i voldríem que se'ns aclarís, per què quan es tracta que el Decret que hi havia fins ara sobre activitats d'acampada deia que es podria acampar tres dies en un lloc determinat, tres dies o tres tendes, ara se'ns diu quatre dies i quatre tendes; no crec que el problema sigui de tres o quatre dies o quatre tendes, el problema és més greu. Jo crec que el problema és que cada u que faci acampades sàpiga exactament què és el que pot fer i què és el que no pot fer, sàpiga respectar, quan va a un lloc, l'entorn on és. L'altra cosa que també voldria que quedés clara, i sembla que no n'hi queda, és que a la resolució es diu que no es podrà acampar a un quilòmetre de llocs concorreguts. A mi també m'agradaria saber què s'entén per un lloc concorregut, si s'entén la

Rambla de les Flors, s'entén els Plans de Boavi, d'aquí quinze dies, quan potser hi haurà dues mil tendes, s'entén els entorns del llac de Sant Maurici, o s'entén la boca sud del túnel de Viella. És un altre assumpte que caldria aclarir, que la gent quan va a acampar sabés què és un lloc concorregut.

Una altra cosa que diu el Decret és que no es podrà acampar a cent metres d'una carretera. També hauríem de saber si una carretera és una carretera nacional, una de local o una de comarcal. Cal aclarir totes aquestes coses, perquè si la gent surt i no té tot això molt clar, aleshores difícilment en sortir poden saber exactament quins són els seus drets.

Aleshores, és evident que el Decret vol tocar una mica per sobre tots aquests problemes, però, al nostre entendre, no queda aclarit, i no queda aclarit, fins i tot, perquè l'any passat uns Diputats centristes vam haver de fer una gestió a l'ICONA, a Lleida, després d'acabar la temporada, i van haver d'enviar unes brigades a netejar tot l'entorn del llac de Sant Maurici, perquè els pagesos d'aquella zona s'hi negaven, i deien que no podien aviar el seu bestiar a la muntanya perquè allò més que una muntanya semblava un abocador d'escombraries.

Aleshores, no podem pretendre donar pas a un decret que diu «qui dia passa, any empeny». Jo crec que aquesta no és la solució, almenys crec que no és la solució i crec que no és el que pensàvem tots els Diputats que vam signar la Proposició no de Llei, fins i tot, diria més, el mateix Conseller. Crec que no hauríem de pensar que amb aquest Decret es resolen tots els problemes. Això no és cert, i tots sabem en el nostre ànim que no és així.

Per tant, si no és així hem de fer alguna cosa més. Què hauríem de fer —al meu entendre— per solucionar aquest problema? Crec que falta una millor divulgació de què és el que es pot fer. Crec que no es tracta de més o menys inspectors. Crec que es tracta de posar uns monitors o una gent que en aquestes èpoques d'acampada n'assabentin les persones. Crec que es tracta d'una col·laboració entre Generalitat i ajuntaments perquè se sàpiga què cal fer, en totes les matèries —sanitat, organització, coneixements—, que se sàpiga on es pot i on no es pot acampar, i crec que no es pot deixar per estalviar cent o cent vint-i-cinc pessetes o el que sigui; per exemple, als camps legalitzats per turisme, que se'ls obligui a una sèrie de regles i reglaments, si han de tenir la sanitat, si han de tenir aigua calenta, si han de tenir aigua freda, si han de tenir tot això, i al costat es munti un càmping sense cap protecció sanitària i moltes vegades amb molta més gent que la que hi ha a l'altre costat.

Aquests temes no són seriosos. No n'hi ha prou a dir que vinguin competències que nosaltres ho farem millor. No n'hi ha prou amb això. Les competències han de venir i hem de demostrar que ho fem millor i, a més a més, es pot fer millor. I aquest és una mica el tema de la qüestió.

Nosaltres hem presentat aquí unes resolucions, i tenim la seguretat, n'estem segurs, que no resolen el problema tampoc, perquè el problema és molt més profund. No resolen el problema, però sí que crec que ajudaran a resoldre —si tenen el consentiment de la Cambra— en alguna cosa el problema més que el mateix Decret. I per aquest motiu m'agradaria que, amb el consentiment de la Cambra, s'aproessin aquestes mocions, perquè ajudaran en alguna cosa més. Però, ho repeteixo, això no és la solució i els problemes no els hem

d'agafar per les branques, si no, això anirà en detriment —com ja ho vaig dir en la interpellació— de les institucions, d'aquest Parlament i de tots els qui som aquí.

Per tant, crec que els problemes s'han de tractar a fons; no es pot fer un decret que digui «de moment anem passant i no ens embranquem amb més coses, ja sabem que és un tema polèmic», però si nosaltres, que som aquí, no som capaços d'agafar aquest tema a fons, crec que potser aleshores sí, com alguna vegada sento, què fem aquí, què no fem, i si estem perdent el temps. Crec que podríem començar, almenys amb els temes nostres i amb els temes de Catalunya, amb els temes que ja podem resoldre nosaltres, d'intentar treballar a fons.

Per tant, espero que aquesta moció que hem fet tindrà el suport de tots, i, encara que no serà una solució com hauria de ser, sí que ajudarà a pal·liar una mica aquest problema que és tan important.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: A la moció que ha defensat el senyor Mesegué no s'han presentat esmenes. Ara bé, d'acord amb el Reglament, els Grups poden, tanmateix, intervenir per fixar la seva posició, si ho desitgen.

El Grup d'Esquerra Republicana desitja intervenir?

El Grup de Centristes ja ha fixat la seva posició; és el torn de la moció.

El Grup del Partit Socialista Unificat?

Té la paraula el senyor Planellas.

El Sr. PLANELLAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la nostra intenció era no intervenir en el debat d'aquesta Proposició no de Llei, perquè, fonamentalment, hi estàvem d'acord. El que passa és que el Diputat senyor Mesegué, amb l'exposició que ens ha fet de la Proposició no de Llei, de fet, ha parlat molt poc de la Proposició no de Llei i ha parlat d'altres criteris que nosaltres, en la seva totalitat, no compartíem. I, aleshores, ens ha semblat menester sortir aquí a la tribuna d'oradors per tal de fixar la nostra posició respecte al que posarem a votació, que és el text de la moció.

Nosaltres no hi hem presentat cap esmena perquè hi estem fonamentalment d'acord. En el seu primer punt s'exigeix el compliment d'un punt d'una Proposició no de Llei, que al seu moment vam discutir al si de la Comissió de Política Territorial, que el nostre Grup parlamentari va participar en les discussions i va presentar-li un conjunt d'esmenes la majoria de les quals van ser acceptades, i vam votar-hi favorablement. Aleshores, per consegüent, nosaltres estem d'acord que s'exigeixi el total compliment d'aquesta Proposició no de Llei que vam votar al seu moment. D'altra banda, el segon punt demanda la publicitat dels articles que fan referència, al Decret del 4 de febrer, a les activitats d'acampada, per tal que hi hagi un ampli coneixement. Aleshores, nosaltres únicament voldríem fer una consideració —i també ens sap greu que no hi sigui el Conseller de Comerç i Turisme—, perquè ens sembla que el sistema amb què s'ha procedit a donar compliment a aquesta Proposició no de Llei, és a dir, la manera com s'han regulat les activitats d'acampada, a parer del nostre Grup parlamentari, no s'ha fet d'una forma clara que possibiliti un fàcil enteniment.

En aquests moments ens trobem que es publica un decret, aquest Decret del 4 de febrer, el títol del qual és: «Sobre ordenació de la pràctica del càmping i dels establiments dedicats a aquest fi», i aleshores dins d'un decret sobre ordenació de la

pràctica al càmping s'inclouen uns articles determinats que fan referència a l'acampada lliure i uns altres articles determinats que fa referència als campaments.

D'altra banda, quan ens hem de referir als campaments, camps de treball, etc., de menors de 18 anys tenim un altre decret, cosa que fa que, en conjunt, ens trobem amb una regulació dispersa, que jo crec que farà un xic difícil el compliment d'aquest punt 2, de donar publicitat. El nostre Grup creiem que hauria estat una solució millor el fet d'agrupar en una sola regulació tot allò que fa referència a l'acampada, fora dels càmpings o campaments de turisme.

Resumint, la posició del nostre Grup respecte a aquesta Moció, a la qual no hem presentat esmenes, és el nostre vot afirmatiu.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El Grup Socialista desitja intervenir?

El Sr. MARTÍN I TOVAL (*de l'escó estant*): El senyor Terradellas.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Terradellas té la paraula en nom del Grup Socialista.

El Sr. TERRADELLAS (*de l'escó estant*): Des de l'escó, senyor President, per informar que votarem favorablement aquesta Moció. Aquesta Moció que ve com a conseqüència d'una interpellació per un incompliment d'una proposició no de llei votada per aquest Parlament de Catalunya, i aquí a nosaltres ens sembla que és el tema clau que una vegada més s'hagi de constatar l'incompliment per part del Consell Executiu i, per tant, la iniciativa parlamentària a través d'una interpellació per a poder aconseguir que una resolució del Parlament es posi en pràctica.

Bé, nosaltres sobre els dos punts de la Moció: sobre el primer, òbviament hi estem d'acord, perquè amb la Proposició no de Llei que al seu dia va votar aquest Parlament estàvem d'acord. Les esmenes que al seu dia vàrem presentar, en el sentit de donar potestat als ajuntaments perquè puguin regular les accions d'acampada, es varen assumir i, per tant, vàrem votar afirmativament la Proposició no de Llei. El que a nosaltres ens sembla és que no és necessari només concretar en un punt de la Proposició no de Llei, penso que el mandat ha de ser, al Consell Executiu, que compleixi tota la Proposició no de Llei. I, quant al segon punt, evidentment, ens sembla que pot ser una bona acció el fet donar-hi publicitat.

Per acabar, senyor President, senyores i senyors Diputats, reafirmar-nos en la nostra preocupació que s'hagin de fer accions d'aquest tipus pel que nosaltres entenem incompliment del Consell Executiu.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: De Convergència i Unió, té la paraula el Diputat senyor Martínez.

El Sr. MARTÍNEZ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en aquest torn de posicionament del nostre Grup, fixaré les nostres posicions, òbviament.

Respecte al primer punt de la Moció, diré que hi estem d'acord però voldria precisar-les una mica més, donat que el Diputat senyor Messeguer, en la seva exposició, potser ha passat a tractar altres temes que no eren exactament el motiu de la Moció.

El Consell Executiu de la Generalitat, a qui dona permanentment suport el nostre Grup parlamentari, i com ja va ex-

plicar l'Honorable Conseller de Comerç i Turisme en la interpellació substanciada al darrer Ple de la Cambra, va aprovar el Decret 55/1982, del 4 de febrer, sobre ordenació de la pràctica de l'acampada i dels establiments dedicats a aquest fi, i l'ordre que desenvolupa aquest Decret i que va ser publicada al *Diari Oficial de la Generalitat* del 14 d'abril proppassat, per donar compliment precisament a la Proposició no de Llei aprovada per aquest Parlament i publicada en el seu *Butlletí Oficial* número 59. Però també, i evidentment, el Consell Executiu ha fet aquest Decret i aquesta Ordre perquè aquest sector turístic, el sector del càmping, és molt important per al nostre país.

A Catalunya, com saben molt bé les senyores i els senyors Diputats, les places de càmping suposen cap a un 75% de la capacitat total dels càmpings de l'Estat espanyol. Crec que la xifra és suficientment esclaridora de la importància d'aquest sector turístic per a nosaltres, per a Catalunya.

Jo voldria també significar aquí que el tema d'aquest primer punt de la Moció és realment una preocupació del Consell Executiu i del nostre Grup. Per això hi ha unes precisions específiques en l'articulat del Decret ja comentat, articles 4, 5, 6, 7, 8, i 9, i especialment en la Disposició Final Segona per les quals es faculta el Conseller per a establir formes de col·laboració amb els ajuntaments, a fi de vetllar pel compliment del que disposen, especialment, els articles 4 i 6 del Decret, precisament tema d'aquest primer punt de la Moció.

I aquesta preocupació ha motivat també que en l'Ordre del Departament abans esmentada es contempli un nou tipus d'acampada, el càmping masia, amb tres objectius molt clars: en primer lloc, el fet de proporcionar un ingrés addicional a la migrada economia del pagès, per a intentar ajudar també, per aquest sistema, a evitar el progressiu despoblament del medi rural. En segon lloc, obrir la possibilitat d'acampada a llocs, arreu de la geografia del nostre país, amb unes belleses naturals incomparables, on no hi ha càmpings establerts. I, en tercer lloc, perquè el càmping masia dona uns serveis mínims així com permet una major vigilància i protecció de la natura.

Creiem que amb totes aquestes mesures abans esmentades serà possible protegir eficaçment la natura i els espais utilitzats per a aquesta activitat de l'acampada, tot i permetent fruir de tants i tants indrets excepcionals per la seva bellesa, que tenim la sort de tenir en el nostre país i que, per tant, estem obligats tots a preservar en el seu estat natural.

Respecte al segon punt de la Moció, diré que també hi estem d'acord però també voldria fer-hi unes precisions. En primer lloc, evidentment, tant el Decret com l'Ordre han estat publicats al *Diari Oficial de la Generalitat* i, per tant, no voldria pensar que hi hagi, en aquests moments, algun Ajuntament de Catalunya que no hagi pogut tenir en compte aquestes disposicions. En segon lloc, el Departament, a través de la Direcció General de Turisme, està procedint, en aquests moments, a la tramesa del text d'aquestes disposicions, no tan sols als càmpings legalment establerts sinó també a totes les agrupacions excursionistes de què es té coneixement. En tercer lloc, en el procés d'elaboració d'aquestes mateixes disposicions, tant en el Decret com en l'Ordre, varen ésser consultades no tan sols agrupacions excursionistes sinó també agrupacions d'usuaris de càmpings i *caravannings*. Per exemple, es va consultar el Centre Excursionista de Catalunya i l'Associació Caravanning Club de Catalunya, que és, d'altra banda, la més im-

portant d'Espanya.

I, per finalitzar, diria que, a més a més, perquè, donat que en els nostres càmpings, als càmpings de Catalunya, també vénen un bon contingent de turistes estrangers, s'ha enviat a 345 periodistes especialitzats en turisme, d'arreu d'Europa, un extracte de la reglamentació vigent avui a Catalunya respecte a l'acampada, per a la seva màxima difusió. Jo en tinc aquí un exemplar en alemany, «Neues Campinggezets in Katalonien», que és suficientment il·lustratiu del desig que ha tingut el Departament que aquestes normes no solament arribin al coneixement dels possibles o futurs usuaris catalans sinó també dels d'arreu d'Europa.

Per tant, i per totes aquestes manifestacions, el nostre Grup, perquè hi està d'acord, votarà afirmativament els dos punts d'aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, com que no hi ha esmenes, evidentment no escau cap nova intervenció del presentant per a indicar la seva posició, i podem passar directament a votació.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text de la Moció, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

La Moció ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

**Moció subsegüent a la interpellació
a l'H. Sr. Conseller de Justícia
sobre els centres de protecció de menors**

El punt següent de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació que a l'Honorable senyor Conseller de Justícia van formular els Diputats senyors Joaquim Jou i la senyora Rosa Barenys, del Grup Socialista, sobre els centres de protecció de menors.

Per a la defensa de la Moció té la paraula el Diputat senyor Jou.

El Sr. JOU: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la Moció que em dispo a presentar té origen en una pregunta meva a la Conselleria de Justícia sobre la valoració de traspasos dels centres de les Juntes de Protecció de Menors, del Tribunals Tutelars i de la política de reformes que la Conselleria es proposa introduir-hi. En la seva resposta, la Conselleria reconegué que la desitjada desinstitucionalització de tot el muntatge traspasat de l'anterior Administració hauria d'entendre's —cito literalment— com a procés de fer participar tota la societat en la resolució dels problemes generals.

Es referia la Conselleria al seu interès en la creació de centres al més petits possibles i de funcionament autònom, també citació literal. I en aquesta bona disposició, almenys en les paraules, la interpellació que ha motivat aquesta Moció suggeria l'establiment immediat d'una xarxa de serveis adequats, per tots els indrets que calgui de la geografia catalana, de petits centres i serveis, fins i tot de tipus familiar, casolà dèiem, on l'infant pogués reeducar-se millor. I afegíem llavors: «Amb la col·laboració interessada dels municipis d'on són originaris els infants, mitjançant un adequat finançament i una coordinació amb la Direcció General de Serveis Socials, podria conjuntament resoldre's, en bona part, el problema de

la protecció de menors», perquè és evident que tots els problemes troben una més fàcil solució quan s'escometen des de la seva arrel.

El nostre criteri és, prosseguíem en la interpellació, que dels serveis socials dels ajuntaments haurien de dependre les petites residències, els educadors de carrers, és a dir, que només alguns centres molt especialitzats, centres d'emergència o bé de classificació i d'observació, haurien de dependre d'entitats a més alt nivell. Això diguérem a la interpellació, que nosaltres entenem que no és gens convenient per a l'infant el manteniment de l'estructura actual de centres i serveis.

En resposta a la interpellació, el senyor Conseller de Justícia ens digué que una política de descentralització i desinstitucionalització estava prevista per la Conselleria i que si encara no es veien els resultats era perquè només havien transcorregut sis mesos des que van fer-se els traspasos.

Jo voldria recordar que el *Diari de Sessions del Parlament* número 77, del 29 d'octubre de 1981, reproduïx unes paraules del senyor Conseller de Sanitat i Seguretat Social en les quals, responent una pregunta de la Diputada Rosa Barenys, deia que d'acord amb la Conselleria de Justícia pensaven, evidentment —amb aquestes paraules—, crear conjuntament un Consell de Protecció a la Infància, integrat per persones designades pel Consell Executiu, que procedissin dels dos camps, i fins i tot amb l'aportació o col·laboració de persones alienes a l'Administració actual de la Generalitat. Però aquests propòsits no han passat de ser propòsits. A manera de referència, senyores i senyors Diputats, voldria dir-los que la Generalitat republicana, pel Decret del 26 de setembre de 1933, dissolgué la Junta de Protecció de Menors i les Cases de Caritat, creant un Patronat d'Assistència Social que ha actuat sota la Presidència del Conseller de Sanitat i Assistència Social.

Penso que tot aquest afer té molta importància. Aquells nois i noies assistits als centres que ens preocupen són un tresor potencial, no sols en custòdia sinó en compromís de proporcionar a cadascun d'ells i a cadascuna d'elles una adequada formació. I aquesta formació ha d'assolir el grau de calor humana suficient, que no es troba, que no es pot trobar, en els grans centres. Cal que cada expedient no sigui sols revisat. Cal que cada expedient sigui estudiat a fons. Qui sap si d'entre aquells infants no hi ha futurs Joans Miró o Paus Casals o Roses Sensat o Francescs Layret o una Concepció Arenal, que als vertaders demòcrates no els ha d'importar cap origen geogràfic, o qui sap si hi ha, dintre d'aquella mainada, tot un estol de futurs treballadors conscients, d'aquells que fan país dia a dia amb les mans calloses, endurides, tot pensant en una societat més ètica i més afalagadora.

Com sigui, i sigui cadascú el que sigui, és evident que els assistits als centres de protecció i tutela de menors són éssers humans en període de creixement i maduració, mereixedors, per tant, de totes les atencions, de totes les dedicacions i de tots els afanys de part del conjunt de la societat en la qual han vingut a la vida i a la convivència.

Aquests petits conciutadans nostres tenen uns drets que cal respectar, i un d'aquests drets fonamentals és no allunyar-los dels seus afectes íntims, no allunyar-los de la seva comunitat d'origen.

L'article sisè de la Declaració Universal dels Drets de l'Infant, i resolució de l'Assemblea General de les Nacions

Unides de 20 de desembre de 1959, diu: «L'infant, per al desenvolupament ple i harmoniós de la seva personalitat, necessita amor i comprensió. Sempre que sigui possible haurà de créixer a l'emparança i sota la responsabilitat dels seus pares i, en qualsevol cas —en qualsevol cas— en un ambient d'afecte i de seguretat moral i material.»

Això és, senyores i senyors Diputats, el que proposa aquesta Moció que em plaü defensar amb il·lusió i amb confiança, malgrat alguna esmena que caldrà revisar. Amb il·lusió si al si d'aquesta Cambra, ara com ara, algun socialista pot il·lusionar-se massa sense pecar d'illús.

Nosaltres, doncs, proposem que el Parlament insti el Consell Executiu perquè abans del 31 de desembre d'enguany el Departament de Justícia estableixi, conjuntament amb els ajuntaments dels municipis dels quals procedeixin infants acollits a centres de la protecció de menors i del tribunal català, un pla d'actuació encaminat a la possible integració dels infants a la seva comunitat d'origen, mitjançant la creació d'unitats petites d'internament, centres obrers o bé únicament actuacions que facilitin el seguiment dels casos i tendeixin a la seva integració, amb finançament en l'exercici del 1983.

Vegin els senyors Diputats i les senyores Diputades que no pretenem encotillar cap actuació del Conseller de Justícia. Aquesta Conselleria, conjuntament amb la de Sanitat, va anunciar un propòsit, i el que nosaltres volem és que es compleixi. Jo em resisteixo a creure que hi hagi Diputats i Diputades d'aquesta Cambra que puguin demostrar una determinada insensibilitat davant una qüestió com la que estem debatent, i vagi per endavant el meu convenciment que ningú no podrà persuadir-me que el que proposem no és possible ni convenient.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: A aquesta Moció han presentat esmenes els Grups parlamentaris d'Esquerra Republicana i de Convergència i Unió.

Poden intervenir, doncs, primerament aquests Grups esmenants, i en primer lloc el Grup d'Esquerra Republicana. En el seu nom, el Diputat senyor Alay.

El Sr. ALAY: Senyor President, senyores i senyors Diputats, nosaltres hem seguit amb molt d'interès el debat d'aquesta Interpellació, el que va manifestar el senyor Jou en representació seva i de la senyora Rosa Barenys i també les respostes que hi va donar l'Honorable Conseller de Justícia. I també nosaltres, com el senyor Jou ha manifestat, creiem que cap Diputat d'aquesta Cambra no es pot mantenir o manifestar insensible en una temàtica de tanta importància com és la que afecta els menors en el nostre país.

Nosaltres hem presentat una esmena, la qual suposa afegir la utilització de les cases de família, cosa que estava recollida en les intervencions tant del senyor Jou en el moment de fer la interpellació, com també en va fer esment el senyor Conseller i que, en canvi, no quedava reflectit en el text en què s'havia presentat la Moció. Nosaltres desitjàvem que això fos acceptat, ja que sembla que no hi ha cap inconvenient ni dels interpellants ni de la Conselleria, en haver-ne fet referència, i passàrem a posicionar-nos, nosaltres, en el conjunt global d'aquesta Moció.

Hi ha, en primer lloc, la qüestió del termini del 31 de desembre de 1982, en el qual nosaltres no volem entrar en si ha de

ser aquesta data o si ha de ser una de posterior. Nosaltres creiem que el temps no és excessiu, però que és suficient. La Conselleria, per boca de l'Honorable senyor Conseller, va manifestar que tenia poder de revisió de més de 3 000 expedients, que són els menors que depenen en aquests moments de la Conselleria, dels més de 3 000 expedients, i, per tant, creiem que també pot elaborar, pot tenir els mitjans per a establir aquest pla.

El senyor Jou va manifestar els seus dubtes respecte a la capacitat que tenia la Conselleria, o els mitjans que tenia per a poder-ho fer, però el senyor Conseller ho va emfasitzar dient que sí, i, per tant, nosaltres, sigui quina sigui la data que consti en el text final que es posi a votació, hi donarem suport.

Hi ha alguns conceptes, com el de la integració dels menors a les seves comunitats d'origen, que ens semblen molt importants perquè creiem que s'ha de fer a través dels ajuntaments, en col·laboració amb els ajuntaments; creiem que també s'ha de fugir de la massificació, com s'ha manifestat en el curs de la interpellació; creiem que s'han de crear prou unitats petites d'internament, prou centres oberts, i que, al mateix temps, s'ha de considerar la utilització de cases de família, objecte de la nostra esmena. I en això, hi estaven d'acord tots. Són accions que tendeixen a la integració real i efectiva. Suposa un retorn al seu lloc d'origen, suposa una desconcentració i una descentralització dels serveis, i aquest objectiu, per a nosaltres, és prioritari.

Respecte al punt segon, naturalment no es pot establir un pla si no hi ha dotacions econòmiques en el pressupost del 1983 —també hi estem d'acord—, i, naturalment, hi ha d'haver la coordinació corresponent amb el Departament de Sanitat i Seguretat Social, ja que no hi ha altra manera de fer-ho.

Nosaltres votarem a favor de la Moció. Nosaltres només voldríem aprofitar l'ocasió per a dir que no estem lligats de mans i de peus pel Consell Executiu ni per ningú com va gosar dir ahir un il·lustre senyor Diputat d'aquesta Cambra. A nosaltres només ens lliga la nostra pròpia consciència política, i no fem judicis sobre l'actitud d'altres partits en coses que no podem demostrar i que no tenen cap mena de fonament.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, el Diputat senyor Camps.

El Sr. CAMPS I VALLEJO: Senyor President, senyores i senyors Diputats, pel nostre Grup parlamentari de Convergència i Unió ja he dit i he repetit, igual que ho ha fet el Consell Executiu de la Generalitat, que una de les línies fonamentals de la Direcció General de Protecció i Tutela de Menors consisteix a mantenir en el major nombre de casos possible la reintegració dels menors al seu medi familiar i social. Així mateix, és també una norma constant reafirmar que l'esmentada reintegració no podrà fer-se adequadament sense una estreta col·laboració amb els ajuntaments dels municipis d'on provenguin aquests menors. Val a dir que ja s'ha iniciat aquesta col·laboració i aquesta actuació en alguns municipis i que, en concret, ja n'hi ha tres en els quals s'ha començat a treballar conjuntament. Per tant, no és cap sorpresa que nosaltres aquí manifestem que estem d'acord amb aquesta preocupació del senyor Jou i de la senyora Barenys i aquesta il·lusió que ha explicitat el senyor Jou quan ha proposat el text de la Moció.

De tota manera, nosaltres creiem que cal recordar que la competència exclusiva en la matèria de protecció i tutela de menors que atribueix l'Estatut d'Autonomia de Catalunya a la Generalitat ha de ser duta a terme per aquesta a través del Departament de Justícia. Això vol dir que la Generalitat en cap moment no pot desistir d'aquestes responsabilitat i que, per tant, li correspon amb caràcter exclusiu elaborar les pautes d'actuació i exercir la tasca de vigilància i seguiment de les esmentades pautes, a fi d'obtenir-ne una correcta aplicació.

Tampoc no es pot deixar de banda que en el cas dels menors procedents del Tribunal Tutelar de Menors, aquests es troben sotmesos a una mesura judicial i encomanats per al seu compliment a la Direcció General de Protecció i Tutela de Menors. Per tant, aquesta no pot delegar a la vegada el seguiment i vigilància de l'esmentada mesura a cap altra entitat pública o privada. El que sí que pot fer —i aquesta és la voluntat ferma del Govern de la Generalitat i també del nostre Grup parlamentari— és assegurar la necessària coordinació i col·laboració amb els ajuntaments implicats, per tal d'aconseguir una intervenció més conjunta i també més eficaç i unitària en el procés d'integració del nen a la seva comunitat. En aquesta línia d'actuació un primer pas el constitueix la implantació de la figura del delegat d'assistència al menor, que en estreta col·laboració amb tots els serveis socials dels ajuntaments s'haurà d'ocupar d'aquells nens que en el futur immediat surtin dels centres. Tant el fet de mesurar les possibilitats del menor perquè pugui tornar a la seva família com el del seu posterior seguiment es faran amb estreta col·laboració amb els serveis socials que hi ha.

És per tot això que em sembla més adient l'esmena proposada pel nostre Grup parlamentari, que permet una major efectivitat en la posada en marxa de l'esmentat Pla. Però com que són moltes les dotzenes d'ajuntaments afectats, nosaltres creiem convenient ampliar el termini, tal com diu l'esmena per nosaltres presentada.

Pel que fa al segon punt de la Moció, nosaltres hi estem totalment d'acord.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Poden ara intervenir els Grups que no han presentat esmenes. El Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, en el seu nom el Diputat senyor Planellas.

El Sr. PLANELLAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup parlamentari també considera que aquest tema de la protecció de menors és un tema important i, a més a més, és un tema en el qual l'Estatut d'Autonomia ens dóna competències i en el qual ja estan efectuats els traspassos. És a dir, és un tema sobre el qual podem treballar i es poden començar a notar els efectes d'aquest treball de la Generalitat.

I em sembla que els efectes d'aquest treball i en aquest camp han de ser molt importants, perquè a parer, no tan sols d'aquest Grup, sinó que em sembla que és un sentiment majoritari perquè la mateixa realitat ho ha demostrat, del que es tracta és de donar un tomb a la política que s'havia seguit fins ara en aquests centres de protecció de menors, on, dit molt esquemàtic i ràpidament, fins ara el que s'havia seguit era una política de creació de grans centres on s'emmagatzemaven els menors, normalment aïllats de la població, i la filosofia que traspuava sota d'aquesta política era una filosofia de recloure i

d'aïllar, de separar de la societat els menors amb problemes. Per contra, la pràctica ens ha demostrat que aquest era un mètode que no ha funcionat, i el que s'intenta o que tothom aconsella és el fet contrari, de cercar la reinserció del menor dins la societat, i per això es tracta de construir petites unitats integrades dins la ciutat amb un tracte molt més personal que faciliti aquesta rehabilitació del jove.

És en aquest sentit que a nosaltres ens sembla molt oportuna aquesta Proposició no de Llei que han presentat la Diputada senyora Rosa Barenys i el Diputat senyor Jou i Fonollà, fonamentalment per dos motius.

En primer lloc, perquè ens sembla que amb la proposició d'aquest pla precisament van en aquesta línia que abans he esmentat d'integració dels afectats en els seus llocs d'origen, d'unitats de petit internament, de centres oberts o també, com diu l'esmena d'Esquerra Republicana, d'utilització de cases de família —que a nosaltres ens sembla una esmena molt oportuna que els promotors de la Proposició no de Llei creuríem que s'han d'incorporar perquè serveix per a enriquir el text.

I, d'altra banda, es diu una altra cosa que a nosaltres també ens sembla interessant, que és el fet que l'acció en aquest camp, si bé correspon —pels traspassos de competències i per la distribució que se n'ha fet— al Departament de Justícia, hi hauria d'haver una acció coordinada de diferents Departaments de la Generalitat —concretament aquí s'esmenta també el Departament de Sanitat i Seguretat Social, pel que fa al programa d'infància i de serveis socials—, i també alhora d'una manera descentralitzada en els ajuntaments, que és l'estament de l'Administració més proper.

Per la nostra part, i en el punt que sembla més conflictiu d'aquesta Proposició no de Llei, que és el punt dels terminis, la nostra opinió és que, si com ens va dir l'Honorable senyor Conseller en la resposta a la Interpellació i que com ens ha repetit el Diputat que ha intervingut en nom del Grup parlamentari que dóna suport permanent al Govern, aquesta és una política que ja s'ha iniciat, és a dir, que ja està en marxa, que ja hi ha aquests convenis. A nosaltres ens semblaria que donar un termini excessivament ampli trauria la raó d'ésser d'aquesta Proposició no de Llei, que el que intenta és impulsar, en un determinat sentit, subratllar la necessitat que això es faci i al més urgentment possible, perquè és un tema —i aquí no estem parlant de nombres, sinó que estem parlant de persones— on el temps també compta, i és important que hi hagi aquesta acció decidida.

Per tant, la votació del nostre Grup parlamentari és una votació afirmativa, i nosaltres seríem partidaris que no s'allargués excessivament el termini que es fixa en aquesta Proposició no de Llei.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup de Centristes, el Diputat senyor Clua té la paraula.

El Sr. CLUA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquesta moció, que porta causa de la interpellació feta al seu dia a l'Honorable senyor Conseller de Justícia, i que ha estat, ara ja, presentada en forma de moció, com s'ha dit, pels Diputats del Grup Socialista senyors Jou i Barenys, tant en la seva forma original com amb les modificacions o addicions que signifiquen les esmenes introduïdes tant per Esquerra Republicana com pel Grup de Convergència i Unió, serà votada

favorablement pel Grup de Centristes de Catalunya.

Personalment, i tal vegada recollint l'opinió també dels membres del nostre Grup, pensem que el debat de mocions potser seria més àgil i més eficaç si els proponents fessin la seva defensa, si després el Conseller o el Grup que dóna suport al Consell Executiu fes la resposta adequada, i se sotmetés després a votació. Però, per raó del Reglament ja s'ha fet ús en aquesta Cambra que els Grups parlamentaris intervinguin fixant el seu posicionament.

D'entrada, crec que aquest Diputat ja ho ha fet, i té la raó, tant en la forma original com en la forma esmentada, perquè considerem, el nostre Grup, que d'una o d'altra forma, aquesta acció de govern del Consell Executiu és absolutament necessària. Per què creu el nostre Grup que és absolutament necessària? Hi ha una raó fonamental: la situació precària, que tots coneixem, dels acollits en aquests centres. És absolutament necessari portar a terme alguna mesura, qualsevol que modifiqui, qualsevol que millori la situació d'aquests ingressats, d'aquests internats. Que aquestes mesures són les que la mateixa moció estableix a través d'unitats petites d'internament? És possible que siguin vàlides. De centres oberts? També. D'accions de seguiment, d'acolliment en cases de família? També; nosaltres considerem absolutament necessària qualsevol d'aquestes mesures, perquè d'aquesta forma, tal vegada aconseguirem, no solament la integració de l'infant al seu lloc d'origen, sinó també una millor acollida, un millor tractament, perquè, en definitiva, no són més que membres d'aquella comunitat, en virtut de la qual, i per raó d'una situació personal seva, moltes vegades no culpable, es veuen obligats. I tots sabem que el distanciament del lloc de família, el distanciament del lloc del seu origen, el distanciament de la seva comunitat pròpia significa sempre una major complexitat, i significa —tal vegada ho podria dir— un pitjor tractament.

No cal dir, per tant, que votarem afirmativament la moció presentada, i votarem afirmativament, també, les esmenes presentades per Esquerra Republicana i per Convergència i Unió. La d'Esquerra Republicana, perquè considerem que dóna un pas més, que dóna una mesura més que facilita aquesta integració, la possibilitat d'incorporar aquests infants a les cases de família. Per què no? Ho hem vist en altres situacions, en altres medis, en altres mesures. I la de Convergència i Unió perquè, com que considerem que la coordinació, que l'ajut dels ajuntaments és absolutament vàlid i absolutament indispensable, pensem que i creiem també que serà molt difícil que, en un termini de sis mesos, la Conselleria de Justícia pugui portar eficaçment a terme la seva mesura, el seu acte, o el pla de mesures d'una forma eficaç, d'una forma àgil, i, en definitiva, eficient.

Res més, senyor President, senyors Diputats, que reiterar i insistir que, si es posa a votació en la forma original, el nostre Grup, per considerar-la vàlida, votarà la moció. Si es posa a votació —com es posarà— amb les esmenes, votarem la moció amb les esmenes incorporades.

El Sr. PRESIDENT: Bé, els Diputats proposants poden indicar ara la seva posició respecte a si accepten totalment o parcialment les esmenes presentades.

El senyor Jou té la paraula.

El Sr. JOU (*de l'escó estant*): Sí, senyor, des de l'escó, si us plau. En primer lloc, vull agrair la comprensió dels Grups

envers l'esperit d'aquesta moció. Em plau, també, recollir l'esmena d'Esquerra Republicana, perquè considero que és vàlida, totalment vàlida, i que era implícita en l'esperit, en el text de la moció.

De l'esmena de Convergència i Unió que modifica la moció, nosaltres acceptem superar el termini del 31 de desembre, però no arribar a l'any, perquè això seria ajornar-ho *ad calendas graecas*, i creiem que no és convenient. Nosaltres acceptariem posar com a límit la data del 28 de febrer de l'any 1983. Per a la resta, mantenim la moció tal com és presentada.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. Senyores i senyors Diputats, tal com acaba de manifestar el Diputat senyor Jou, el text que es posa a votació és el següent.

En l'apartat primer, la data del 31 de desembre de 1982 se substitueix per la data del 28 de febrer de 1983. Després, en les ratlles finals d'aquest apartat primer, després de «centres oberts» s'hi intercala «la utilització de cases de família». Sembla que queda clar, després del debat, quin és el text que es vota, i que podem, doncs, passar immediatament a aquesta votació, d'acord amb el que hem indicat, és a dir, d'acord amb el que acaba d'indicar el senyor Jou.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Que s'abstenen?

El text de la moció, amb les esmenes acceptades pels Diputats senyors Jou i Rosa Barenys, ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació dels treballadors del Banco de los Pirineos

Passem ara a la moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació dels treballadors del Banc dels Pirineus, que van formular els Diputats no adscrits senyors Ramos, Sánchez i Corral.

En defensa de la moció té la paraula el Diputat senyor Corral

El Sr. CORRAL: Señor Presidente, señoras y señores Diputados, en primer lugar, disculpar al Diputado Celestino Andrés Sánchez, que presentó la interpelación en la anterior sesión plenaria, y que por motivos de salud y de enfermedad, en estos momentos no puede estar también en este Pleno del Parlamento defendiendo la moción consiguiente a la interpelación presentada con anterioridad.

Bien, los elementos esenciales de nuestra interpelación en torno al problema del Banco de los Pirineos fueron expuestos con claridad en la anterior sesión; por lo tanto, voy a limitarme a centrar la moción presentada de forma que aceleremos y vayamos con rapidez en nuestras tareas hoy. En primer lugar, situar que, efectivamente, el problema central que nos ha hecho ser sensibles, muy sensibles al problema del Banco de los Pirineos, es la actual situación en la que se encuentran los trabajadores que tienen sin garantizar sus puestos de trabajo. Es a partir de ahí que nuestra moción se basa en dos puntos, como conocen los señores Diputados.

En primer lugar, «Que el Consell Executiu transmeti, en

nom del Parlament de Catalunya i a les autoritats competents, la preocupació per com s'ha donat el crac del Banc dels Pirineus, per la gestió fraudulenta dels antics administradors del Banc.» Bien, ésta es una cuestión en la cual me parece que, ya de antemano, el Parlament ha mostrado su preocupación en virtud del debate celebrado en la anterior sesión plenaria, y es evidente que el Parlament también está demostrando públicamente, hoy, su preocupación en torno al tema del Banco de los Pirineos, del crac de este Banco y de la actual situación en que se encuentran los trabajadores.

Parece que esto es importante, porque significa que la primera institución de Cataluña está debatiendo temas que afectan a sectores de producción, y en este caso concreto, al sector de la Banca, y a los trabajadores que están afectados por cracs que nosotros consideramos fraudulentos, como el del Banco de los Pirineos. Y en este sentido, dado ya que el otro día —y hoy aquí también— se ha expresado con claridad la preocupación del Parlament de Catalunya sobre el crac del Banc dels Pirineus, nosotros retiraríamos —y así adelanto el debate de esta sesión— el punto primero de la moción.

En torno al punto segundo, que ha recibido algunas enmiendas, nosotros pensamos que, efectivamente es necesario solucionar el problema de los trabajadores del Banco de los Pirineos, y pensamos que es necesario hacerlo en función de dar un puesto de trabajo, y un puesto de trabajo que, efectivamente, debe ser dentro del propio sector de producción; por lo tanto, dentro de la Banca y del sector de la Banca. Por lo tanto, ése es, fundamentalmente, el espíritu del punto 2, es decir, asegurar los puestos de trabajo, asegurar un puesto de trabajo para los empleados y, por otra parte, efectivamente, dentro del propio sector de la Banca. Y es a partir de ahí que en función de nuestra propia moción, el número 2 presentado y las enmiendas planteadas por otros Grupos parlamentarios, yo diría que estaríamos dispuestos a plantear un texto que ayudase a situar toda la riqueza que pueden tener las diferentes enmiendas y el debate. En este sentido, yo, ya adelantando el trabajo, plantearía que se podría situar un punto segundo de la moción en el cual «el Consell Executiu, per mitjà del Departament de Treball, assegurí una relació amb els representants dels treballadors, per a realitzar les gestions necessàries prop de les entitats creditícies, per a assegurar que aquestes absorbeixin els treballadors del Banc dels Pirineus.» Aquesta seria una mica la nostra posició en torn al punt segon de la moció, i aquí donaria por terminada la meua intervenció.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Poden ara intervenir els Grups que han presentat esmenes, en aquest cas el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana i el Grup parlamentari de Convergència i Unió.

En nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el Diputat senyor Alay.

El Sr. ALAY: Senyor President, senyores i senyors Diputats, naturalment que ens preocupa la situació creada pel crac del Banc dels Pirineus. Aquí ja se n'ha parlat molt. Naturalment que preocupa tots els Grups parlamentaris, i per això s'ha presentat aquesta interpellació que voldria comentar.

Celebro que s'hagi retirat el primer punt, que no s'hagi de votar, perquè nosaltres entenem que «transmetre a les autori-

tats competents la preocupació» era quelcom d'innecessari, perquè, en tot cas, el Consell Executiu ho hauria de fer en cada moment, en massa casos, i el Parlament també hauria de parlar-ne, desgraciadament en massa casos.

D'altra banda, perquè hi ha una qüestió que és important, i és que es parla de la «gestió fraudulenta» dels antics administradors del Banc, i això, al nostre entendre, no ho pot dir el Parlament. És una qüestió que és *sub iudice*, no podem fer aquesta valoració. En tot cas hauria estat totalment incorrecta, i per això ens alegra que s'hagi retirat aquest punt. Respecte al segon, hi ha una qüestió que a nosaltres ens preocupa, i que potser no ha estat aplicada amb excessiva correcció en la nostra mateixa esmena, quan es parla de les relacions estables amb el comitè d'empresa del Banc dels Pirineus. Evidentment que aquest comitè d'empresa ja no existeix; en tot cas hi ha la intervenció judicial, i aleshores no veiem com el Consell Executiu podria mantenir unes relacions d'aquest tipus amb la intervenció judicial.

Creiem, però, que el Consell Executiu sí que ha de fer quelcom per poder arreglar aquesta situació que afecta els qui han estat fins ara treballadors del Banc dels Pirineus.

I, aleshores, nosaltres, que no podem presentar, naturalment, cap transaccional als textos, sí que, a mena de suggeriment, indicariem al senyor Corral que ens agradaria un text més o menys com el següent, que digués: «Que el Consell Executiu continuï realitzant les gestions necessàries per tal d'intentar de trobar una solució al problema laboral dels treballadors del Banc dels Pirineus», simplement d'aquesta forma, perquè entenem que la solució que pot trobar el Consell Executiu pot ser per via d'altres entitats creditícies, pot ser per via de qualsevol altra empresa, i creiem que no hem de limitar-ho simplement a les activitats de les empreses creditícies.

Nosaltres lamentem molt la situació del Banc dels Pirineus, però creiem que si anem per aquest camí, haurem de fer, en cada sessió d'aquest Parlament, dotzenes d'intervencions similars, i això tampoc no veiem que sigui bo. Creiem que fer-ho així és descendir del general al particular, i que res no es resol, o, en tot cas, resol molt poc. Hi ha a Catalunya més d'uns tres-cents mil treballadors en atur, i el que cal és cercar les vies de solució per a la majoria, i, principalment, pels qui més temps porten en aquesta situació. Creiem que no és bo circumscriure les nostres actituds en el Parlament per a una empresa determinada que en cada moment seria una de diferent.

Per tant, nosaltres agrairíem que fos assumida aquesta proposta pels Diputats interpellants, i, en tot cas, votarem a favor o en contra segons que quedi el text definitivament presentat.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió té la paraula el Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup tenia i té encara forts dubtes sobre la conveniència i, fins i tot la utilitat pràctica, que el Parlament, aquesta Cambra, doni a conèixer, concretament, quin és el seu parer, en definitiva, que es pronunciï, sobre qüestions d'aquesta naturalesa tan concretes com la que ens vénen a portar avui aquí aquests il·lustres senyors Diputats no adscrits que

han presentat la moció. I això, com saben perfectament les senyores i els senyors Diputats, obeeix bàsicament al fet que aquesta activitat, aquesta tasca portada a terme, i que porta i que pensa continuar portant el Departament de Treball difícilment es podria dir en estricta tècnica jurídica que encaixa dintre d'unes atribucions o unes facultats jurídic-administratives; és més aviat —això és palès—, una activitat de sensibilització, de mediació, de mentalització per a evitar, per a intentar evitar uns mals socials importants. Correspon a aquella filosofia que recordaran les senyores i els senyors Diputats, que l'Honorable Conseller de Treball ens va exposar en el curs del debat sobre el Pressupost, l'intent del Departament de donar sortida, de donar satisfacció a una demanda social que va més enllà d'unes competències estrictes. Per això deia que tenim dubtes que sigui convenient fins i tot això. Però, en un afany d'intentar donar el màxim de satisfacció possible a aquests senyors Diputats interpellants al seu dia i que han presentat ara la moció, i, donat que, en certa manera, es tractaria de constatar i ratificar la bona tasca portada a terme pel Departament, nosaltres, a través d'aquesta esmena que hem presentat, intentem que correspongui a la realitat dels fets el contingut de la moció. No cal dir que nosaltres no hem presentat esmena al primer punt; és evident, de tota evidència la inviabilitat d'acceptar això, el senyor Alay ha donat uns motius perfectament vàlids, no m'hi estendré per no allargar-me, i, per això, ens hem limitat, en la mesura possible, a intentar adobar el segon punt de la moció.

Aquest segon punt, nosaltres observem que parla del Consell Executiu, quan més aviat ens sembla que hauria de parlar del Departament de Treball, o del Consell Executiu a través del Departament de Treball. Parla de comitè d'empresa. Aleshores, jo voldria recordar que, sobretot en la intervenció final d'aquesta interpellació el senyor Conseller de Treball, ja va dir que, si bé el comitè d'empresa havia de tenir-hi un paper important —calia que tingués un paper important—, això no descartava la participació i l'interès de treballadors aïllats. D'altra banda —això, crec recordar que també ho ha dit el senyor Alay—, el problema que es plantejaria probablement quant a la viabilitat pràctica d'una moció que s'aprovés en el sentit que proposen els senyors Diputats interpellants, comportaria la dificultat que, si, com tot sembla indicar —o probablement passarà—, s'extingeixen les relacions laborals del personal, aleshores, legalment, queda hivernat, queda desaparegut el comitè d'empresa, i, per tant, hi veiem aquesta dificultat. D'altra banda, també va dir el senyor Conseller que, si bé hi ha un acord, hi ha un principi d'acord amb les Caixes d'estalvis —què ell va llegir— sobre aquest tema, també hi ha algunes converses i contactes amb entitats bancàries que, a través del subministrament d'unes llistes, també han demostrat la seva bona voluntat a absorbir aquest personal. I, per això, no ens semblava massa concret ni massa correcte estipular exclusivament —com fan els senyors mocionadors— les Caixes d'estalvis aquesta absorció.

Per aquests motius, nosaltres hem presentat aquesta esmena que intenta obviar aquestes dificultats que hi veiem. En certa manera, creiem que l'esmena que ha presentat el Grup d'Esquerra Republicana també va en aquest sentit; d'altra banda, m'ha semblat entendre, ja des de la primera intervenció de l'illustre Diputat senyor Corral, que, a part de

retirar aquest primer punt, també ja feia una modificació, una transaccional, en certa manera, sobre el punt segon. El senyor Alay també ha presentat un prec de modificació en aquest sentit, i jo crec que, si el Diputat senyor Corral ens pogués portar ara, en la intervenció final, un text que substancialment recollís aquesta redacció nostra, podríem, sense major inconvenient, donar-li suport.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Poden ara intervenir els Grups que no ho han esmenat. En primer lloc, el Grup de Centristes. Desitja intervenir? El senyor Capdevila, en nom del Grup de Centristes.

El Sr. CAPDEVILA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, no m'estendré sobre el primer punt donat que està retirat ja pels Diputats que han presentat la moció. Sobre el segon punt, aleshores, deslligat del primer —estant o no estant d'acord sobre el primer punt—, jo diria que constitueix, d'alguna manera, el nucli important i central de la mateixa moció. Evidentment, no és matèria pròpia del Parlament. S'ha dit abans i nosaltres ho repetim; ho hauríem repetit, evidentment, si aquest punt no hagués estat retirat, però, donat que està retirat diria que el segon punt, com a conseqüència annexa o mica com a la seqüela del primer punt, perd entitat parlamentària, si realment queda, ho repeteixo, deslligat absolutament del primer punt. I, aleshores, inevitablement, a un el porta a considerar una mica quina és la pròpia naturalesa d'una moció, quina és l'activitat d'aquest Parlament, i si realment és assumible des d'una òptica estricta parlamentària que arribi aquí a votar-se una moció, un punt simplement de la moció, bé de la manera originària com està redactada la moció, bé en la forma que ha dit, per fi, el senyor Corral, bé si es recullen alguns dels suggeriments que contenen les esmenes de Convergència i d'Esquerra Republicana.

Aleshores, nosaltres, evidentment, no estariem en contra de votar una moció que digués: «el Consell Executiu, per mitjà del Departament de Treball, o el Departament que cregui oportú» —això sí que és el de menys; en definitiva, la recomanació del Parlament va dirigida al Consell Executiu amb independència del Departament que l'ha exercit i que la porti a terme— «asseguri aquesta relació o porti a terme aquestes gestions necessàries, etc.». En tot cas, diríem que el que procediria absolutament, tècnicament, és la pura i absoluta abstenció, perquè això no constitueix per aquest Parlament, difícilment emmarcable dintre de qualsevol de les seves tasques, com pot ser, en aquest cas més concret la d'impuls de l'acció política del Govern. I per acabar, vull dir que el Consell Executiu faci el que ha de fer, o que, d'altra banda, intenti, sense cap mena de vinculació ni jurídica ni quasi moral, una sèrie de relacions entre el comitè d'empresa d'aquest banc i les entitats financeres, Caixes d'estalvis, etc., perquè aquestes últimes puguin absorbir el major nombre possible de treballadors que es trobin en la situació en què es troben actualment els del Banc dels Pirineus. Realment diríem que té una entitat que difícilment podrem aixecar a categoria de parlamentària.

Repetixo que, si bé tècnicament la nostra posició seria d'abstenció, no obstant això, segons com quedi la redacció última que li donin els senyors que subscriuen aquesta moció, nosaltres podríem o estariem en condicions de votar-hi

favorablement. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup del Partit Socialista Unificat té la paraula el Diputat senyor Lucchetti.

El Sr. LUCCHETTI: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, molt breument, perquè nosaltres sí que pensem que, aquests temes, és important que vinguin aquí al Parlament, que el Parlament també ha de contemplar qüestions com les que avui ens porten aquí, i que no serveix de res que expressem la nostra òbvia preocupació per una sèrie de problemes, si des de les institucions, nosaltres no les abordem de la manera com cal. El nostre Grup considera, respecte a aquesta moció concreta, que és una moció ben intencionada però que, tal com estava redactada en la seva redacció inicial, difícilment podia ser assumida pel nostre Grup. Avui, el Diputat senyor Corral ens ha dit que retirava el primer punt —nosaltres pensem que és correcta, aquesta retirada—, i ens ha presentat una mena de *potpourri* entre totes les esmenes que havien presentat tots els altres Grups, i la moció inicial, amb una redacció que nosaltres considerem que, si es manté com està, farà que ens hàgim d'abstenir. Nosaltres pensem que el Parlament no pot dir al Consell Executiu que faci una cosa com assegurar una relació estable amb el comitè d'empresa. De qui? Del Consell Executiu amb el comitè d'empresa? A nosaltres ens sembla que hi ha aquí una ambigüitat en la formulació i, a més, segurament, fins i tot no només és una qüestió formal, sinó que en el fons tampoc no estariem d'acord.

Nosaltres pensem que, en canvi, en la segona part de la moció, que proposa que s'estimuli que es comencin, que s'obrin unes negociacions —o si ja són obertes que segueixin, però nosaltres pensem que no tenim constància d'això—, que es facin aquestes negociacions per a assegurar aquests llocs de treball, ens sembla una constatació que cal que faci el Parlament, perquè és cert que aquestes coses haurien de ser l'activitat normal del Consell Executiu, però, com que moltes vegades no són l'activitat normal del Consell Executiu —ens temem nosaltres—, convé que el Parlament ho assenyali, i, per tant, nosaltres, si la moció final que se'ns presenta contempla aquestes qüestions, la votariem favorablement; si no, la nostra posició anuncio que seria la d'abstenció.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup Socialista, té la paraula el Diputat senyor Martín.

El Sr. MARTÍN I TOVAL (*des de l'escó*): Senyor President, des de l'escó mateix i molt breument, per a ratificar que nosaltres entenem que és bo que el Consell Executiu sigui cridat des del Parlament a que faci tot el possible perquè es mantinguin uns llocs de treball —en aquest cas els llocs de treball es refereixen al Banc dels Pirineus, i no als boscos, precisament, perquè es guardin—, però el que creiem és que, de cap manera, el Parlament de Catalunya —i, en tot cas, nosaltres en això sí que no hi donariem suport— pot aprovar i votar interferències en les relacions sindicals, o, si es vol, en les relacions socials, tal com vénen establertes des de la Constitució i des de l'Estatut dels Treballadors, de manera que l'autonomia de les parts i la relació comitè d'empresa-empresa i comitè d'empresa amb les seves gestions, etc., no poden ser interferides per mandats al Consell Executiu ni al Conseller de Treball. El Consell Executiu i el Conseller de Treball han de fer tot el possible —i nosaltres, en aquest sentit, si la moció es redueix a això, la votarem— perquè els llocs de treball siguin mantin-

guts; es mantinguin llocs de treball per a aquests treballadors en perill —ja, de fet, els han perdut— d'atur. Ara, de cap manera, interferències en la relació sindical-laboral, en les relacions socials, i, per tant, nosaltres no votariem res que signifiqués demanar al Consell Executiu que assegurí relacions de comitè d'empresa amb qui sigui, o de representants dels treballadors amb qui sigui. No, que assegurí llocs de treball, i això sí que estem disposats a votar-ho.

El Sr. PRESIDENT: Bé, el senyor Corral o un altre dels signants de la moció pot ara explicar la seva posició sobre les esmenes i indicar a la Cambra el text final que serà posat a votació. El senyor Corral té la paraula.

El Sr. CORRAL: Señor Presidente, señoras y señores Diputados, muy brevemente; en primer lugar, para aclarar la retirada del punto 1 de la moción, es decir, la retirada del punto 1 de la moción es debido a que nosotros pensamos que el objetivo del punto 1 ya está conseguido en la medida que esa preocupación del Parlament de Catalunya ya se ha expresado tanto en este debate de esta moción, por lo tanto consideramos que corresponde retirarlo y corresponde retirarlo en función de que la preocupación del Parlament de Catalunya de un tema de importancia como son las relaciones laborales y en este caso concreto la situación de paro de un grupo de trabajadores del Banco de los Pirineos implica que efectivamente el Parlament de Catalunya está preocupado, como ha demostrado en este debate, y por lo tanto, conseguido el punto, retiramos la cuestión concreta del punto primero de la moción.

En torno al punto segundo, efectivamente recoger algunas de las cuestiones que se han ido planteando a lo largo del debate y que ya con anterioridad a este momento yo había intentado ya situar elementos esenciales que permitiesen un cambio de redactado, una transaccional que facilitase la votación. Yo en este terreno propondría el texto definitivo en función del debate, de las posiciones, y en función también de que el elemento de fondo es el de luchar por conseguir asegurar los puestos de trabajo de estos trabajadores, es el elemento central, el elemento de fondo de todos los Grupos parlamentarios y es eso lo que a nosotros nos interesa fundamentalmente.

Por esto y en este sentido, la propuesta del punto 2 quedaría de la siguiente forma: «El Consell Executiu per mitjà del Departament de Treball realitzi les gestions necessàries prop de les entitats creditícies per a assegurar que aquestes absorbeixin els treballadors del Banc dels Pirineus.»

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, passem ara a votació el text que ha estat proposat pel senyor Corral.

Potser per a més claredat demanariem al senyor Corral que rellegís el text que es passa a votació, perquè com que no el tenim per escrit en aquest moment perquè quedés constància almenys en l'enregistrament.

El Sr. CORRAL (*De l'escó estant*): «Que el Consell Executiu, per mitjà del Departament de Treball, realitzi les gestions necessàries prop de les entitats creditícies per a assegurar que aquestes absorbeixin els treballadors del Banc dels Pirineus.»

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Passem doncs a votació el text que acaba de ser llegit.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

La moció, amb el text rectificat que ha estat llegit, ha estat aprovada per 46 vots a favor, cap en contra i 49 abstencions.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre unes declaracions de l'H. Sr. Conseller de Treball

Amb la impossibilitat que el Diputat senyor Celestí Sánchez pugui defensar la seva moció, la Mesa, interpretant el Reglament i en especial el que disposa el seu article 63 i també com és norma consuetudinària en la major part dels Parlaments, considera decaiguda aquesta iniciativa. Això, evidentment, no significa de cap manera que el senyor Celestí Sánchez no pugui presentar al seu moment una Proposició no de Llei equivalent exactament al text de la moció i, per tant, els seus drets, de fet no queden modificats.

Passem, doncs, al següent punt de l'ordre del dia, que és el de preguntes amb resposta oral.

Preguntes amb resposta oral

La llista de les preguntes va ser tramesa als senyors Diputats al començament d'aquesta sessió plenària. Voldria indicar només que posteriorment la Mesa ha rebut un escrit del Diputat senyor Agustín Luna, del Grup parlamentari de Centristes, dient que les seves dues preguntes que figuraven en la llista de les que havien d'ésser tramitades en aquesta sessió demana que siguin contestades per escrit. Per tant, les preguntes que es tramitaran avui són les del Diputat senyor Ribó, del Diputat senyor Lorda, del Diputat senyor Marçal Casanovas, una segona pregunta del senyor Ribó i finalment la del Diputat senyor Alay.

Pregunta al Consell Executiu sobre la detenció de l'alcalde i d'un grup de regidors de l'Ajuntament de Badalona

La primera que correspon és la pregunta al Consell Executiu sobre la detenció de l'alcalde i d'un grup de regidors de l'Ajuntament de Badalona, pregunta que formula el Diputat senyor Rafael Ribó.

El senyor Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, ahir es va dir des d'aquesta Tribuna i per una Diputada del meu Grup que nosaltres voldríem que el Conseller de Governació fos una autoritat superior al Governador Civil. Jo avui voldria que el Conseller de Governació ens hagués escoltat, si més no, quan formulem una pregunta sobre un fet greu, dels més greus que s'han produït a Catalunya des que hi ha institucions democràtiques, com fou la detenció, com un delinqüent comú, de l'alcalde de Badalona, una de les poblacions més importants de Catalunya. Lamentem, doncs, per començar, profundament que un tema com aquest no tingui l'atenció específica deguda pel Consell Executiu de la Generalitat.

La detenció, com saben molt bé les senyores Diputades i els senyors Diputats, ve arran de l'incident quan l'Ajuntament de Badalona intenta una experiència original com és l'emissió d'uns programes de televisió local exclusivament durant les festes de maig d'aquella ciutat. En aquest fet es creuen diver-

ses consideracions d'ordres diversos, primer de tipus penal; hi ha l'intent fins i tot de processar un alcalde elegit democràticament, un intent autoritari que és rebutjat per la mateixa Audiència amb un escrit categòric on nega tota possibilitat a aquest processament.

Qüestions de procediment com és l'actuació arbitrària del Governador Civil, una vegada més, que saltant-se les passes legals, com és acudir al contenciós, actua com si fóssim anys enrera, en els millors anys del franquisme.

Qüestions de tipus municipal. L'autonomia d'una institució que, en el seu àmbit i d'acord amb la normativa vigent, té plena capacitat per a actuar com ho va fer l'alcalde de Badalona.

Qüestions relatives als mitjans de comunicació. Quan avui de forma barroera s'està permetent que existeixin televisions comercials, que existeixin possibilitats de televisions per cable; quan s'està fent l'ull gros, s'està fent una permissibilitat estesa en aquest terreny, un intent puntual, concret, d'una institució democràtica per a provar un nou tipus de relació amb la població és escapçat d'una forma brutal. I quan dic brutal, no és en aquest cas una figura de tipus verbal, sinó que em refereixo a la violència física que s'exerceix per a escapçar aquest intent.

No és cap casualitat que un Govern com el de la UCD, que és a punt d'embarcar-se en l'aventura de les televisions privades, envii a Badalona, per aquest fet, alts càrrecs de la Presidència del Govern per a evitar aquest experiment.

Però nosaltres, que ja hem presentat el degut escrit a les Corts Generals, en concret al Congrés de Diputats pel que fa a l'actuació del Governador Civil, a l'exigència de responsabilitats al Ministre de l'Interior també ens volem aturar, i aquest és l'afer que ens ocupa en aquest Parlament, en el que és l'autonomia municipal. Seria fàcil només dedicar-nos a analitzar l'actuació arbitrària d'un càrrec com és el del Governador Civil, que empalma amb altres actuacions, com la que es dona, per exemple, quan els treballadors d'una empresa i altres que en solidaritat es volen manifestar com és el cas de l'ENHER veuen també arbitràriament i brutalment prohibit el seu dret de manifestació malgrat que després el contenciós, altra vegada amb una falla legal; donés la raó als qui volien exercir el seu dret i traïés la raó al que, en aquest cas el Governador Civil, havia actuat d'una forma tan poc legal.

En aquest cas —i això és el que pertany al Consell Executiu de la Generalitat—, aquesta és la responsabilitat que té el Consell Executiu de la Generalitat, ens centrem en l'Estatut, que dona, en l'article 9, apartat 8, competències sobre Règim local.

Nosaltres sabem, i d'aquí ve la nostra pregunta, que el Consell Executiu no ha fet absolutament res, repeteixo, absolutament res per defensar l'autonomia municipal de l'Ajuntament de Badalona davant d'aquesta actuació de l'Administració de l'Estat. Nosaltres creiem que actuacions com aquestes són les que contribueixen a degradar les institucions democràtiques i les creences, que puguin haver-hi entre la població, en aquestes institucions. Creiem que el Consell Executiu de la Generalitat és qui hauria d'haver actuat també per sortir al pas d'aquest tipus de procediments, repeteixo, poc democràtics i il·legals, fent ús de les competències de l'Estatut i fins i tot fent ús del que diu la Constitució en el seu article 103, quan parla de la necessària coordinació d'Administracions públiques, i en aquest cas és la Generalitat, l'administració major

que hauria d'haver protegit l'Ajuntament de Badalona.

Nosaltres demanem, doncs, al Consell Executiu de la Generalitat, —que, repeteixo, tindria plenes competències, si més no, per a aquests tipus d'actuacions quines mesures ha adoptat, en aquest cas, davant l'administració de l'Estat, pel principi constitucional de coordinació de les administracions públiques, en tant que la institució objecte d'intervenció del Governador Civil de la província és de les que pertanyen a un àmbit respecte al qual la Generalitat té competència exclusiva.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu té la paraula l'Honorable senyor Conseller Adjunt a la Presidència.

El Sr. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA: Molt Honorable senyor President, Il·lustres senyores i senyors membres d'aquesta Cambra, voldria començar excusant el meu Honorable company, senyor Vidal i Gayolà, que es troba absent, no per caprici, ni per desídia, ni per falta d'atenció per a aquesta Cambra, la qual li mereix tota, sinó en compliment del seu deure i a un retard involuntari a aquest incompliment.

Després d'això, jo voldria concretar la meua intervenció en relació amb la contestació de l'Il·lustre Diputat preguntant, en el sentit que cal tenir en compte que aquest afer desagradable i complicat no ha de ser objecte d'una simplificació que li doni un significat diferent del que realment té. Voldria dir, en nom del Govern, que aquest afer és un afer en el qual gairebé tots els elements que hi han intervingut han actuat amb un notable dèficit de prudència i de discreció i el Govern ho lamenta profundament en tots els seus aspectes. I quant a l'actuació del Govern en relació amb aquesta qüestió, que concretament és un afer judicial —i cal separar aquest aspecte judicial, que és el que va motivar la detenció, de tots els altres punts en els quals el Govern té una actitud ben clara i farà sempre el que sigui necessari per a defensar els drets de l'autonomia de Catalunya i les facultats de la Generalitat—, cal tenir en compte que, en tenir notícia d'aquesta detenció, el Govern va entrar immediatament en contacte amb el jutge i en va obtenir la seguretat de la immediata llibertat dels detinguts després de prestar declaració. I això em sembla que és el que el Govern ha de dir en relació amb aquesta qüestió.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ribó desitja repreguntar o replicar? El senyor Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ: Sí, en primer lloc, senyor Conseller, nosaltres demanem l'atenció del Consell Executiu, no en concret exclusivament del senyor Vidal i Gayolà; nosaltres no volem fer tir sobre el senyor Vidal i Gayolà, pim, pam, foc. Ens temem que està essent una excusa molt fàcil del Consell Executiu de la Generalitat que algun Conseller sigui objecte d'aquesta mena de foc creuat, com si aquí hi hagués una responsabilitat personal. No, senyor Conseller, aquí hi ha una responsabilitat col·lectiva del Govern de Catalunya.

A nosaltres ens sorprèn que per tota resposta el Consell Executiu ens digui: és un afer judicial, cal actuar amb prudència i discreció, i vam intervenir de seguida perquè fos alliberat el senyor alcalde de Badalona. Tanta prudència i discreció que encara és hora que el senyor Conseller de Governació es posi en contacte amb l'Ajuntament de Badalona —o un altre membre del Consell Executiu de la Generalitat, senyor Conseller— i coordini els seus esforços per a defensar l'autonomia

municipal, encara que fos l'ajuntament més petit de Catalunya, senyor Conseller. Encara és hora —i ja han passat setmanes d'aquests esdeveniments— que es produeixi una mínima trucada telefònica, senyor Conseller, un contacte per a intercanviar posicions i coordinar esforços. En aquest sentit, no és gens exagerat dir que els nostres ajuntaments estan absolutament desprotegits pel que fa a l'article concret de l'Estatut que vetlla per l'autonomia municipal i per les competències autonòmiques de Catalunya, senyor Conseller, perquè és la vida municipal.

L'afer judicial, senyor Conseller, està ple d'imprecisions —jo l'informo per si no ho sabia. En primer lloc, cap jutge no va decretar la detenció de l'alcalde de Badalona. En segon lloc, hi ha un tribunal que ja ha dit que «no ha lloc a decretar procesamiento a persona alguna», ja hi ha notificacions oficials sobre això. En tercer lloc, es portava una ordre de precintació d'uns locals amb tota mena d'errors, fins i tot del lloc concret on s'havia de precintat. O sigui, per aquest costat, senyor Conseller, jo li puc informar que s'han fet les coses més forassenyades possibles i de la forma més barroera, com ja deia abans.

No és un afer personal de l'alcalde de Badalona, senyor Conseller. No es tracta de la llibertat concreta d'una persona, per més que en aquest cas ocupi un càrrec elegit democràticament i en una població important. Es tracta que el Consell Executiu sigui conscient d'una vegada —amb aquest Conseller de Governació o tot el Consell Executiu en col·lectiu o amb un sentit de govern com se'ns havia promès en campanyes electorals— que els ajuntaments de Catalunya també són part de l'autonomia.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller té la paraula per a una nova intervenció.

El Sr. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA: Jo voldria dir, en primer lloc, que el Govern de Catalunya no considera mai que aquestes qüestions siguin pròpies i exclusives i d'única responsabilitat d'un dels seus Consellers. Per tant, el sol fet que jo hagi sortit aquí a parlar, en representació del meu company, senyor Vidal i Gayolà, no vol dir precisament que aquesta representació sigui de tipus personal, sinó que és, en aquest cas, fent-me càrrec de la responsabilitat conjunta que el Govern té en aquesta i en totes les qüestions. En aquest sentit, doncs, jo m'he referit a aquesta qüestió, que, de fet, el que va motivar la detenció de l'alcalde i dels regidors de l'Ajuntament de Badalona, evidentment, ja he començat per dir que era un afer que el Govern lamentava profundament i on tots els elements que hi havien intervingut havien actuat amb un notable dèficit de prudència i de discreció. De manera que, en aquest sentit, la prudència i la discreció es referien pràcticament a tots els elements que hi havien intervingut. I en aquest sentit, doncs, jo haig de refermar-me.

Per altre cantó, jo el que puc dir és que si el Conseller no va telefonar a l'alcalde —cosa que ignoro—, però, si no ho va fer, jo preguntaria: i per què l'alcalde no va telefonar al Conseller? És que, en aquest sentit, totes les iniciatives han de ser del Conseller? En realitat, tots els ajuntaments de Catalunya —no solament el de Badalona— estan sota la tutela, sota la protecció del Govern de Catalunya i, especialment, del seu Conseller de Governació. Per tant, en aquest sentit, si el Conseller de Governació no ha tingut oportunitat d'establir aquest contacte, em sembla que era molt natural —jo no vull parlar de superiors

i d'inferiors—, però, evidentment, jeràrquicament pertocava més que fos l'alcalde de Badalona qui parlés amb el Conseller de Governació que no pas a l'inrevés.

Res més que això. Gràcies.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
les llicències per a emissores amb
modulació de freqüència*

El Sr. PRESIDENT: Passem a la següent pregunta, que és la que formula al Consell Executiu el Diputat senyor Lorda, del Grup Socialista, sobre les llicències per a emissores amb modulació de freqüència.

Per a formular la seva pregunta té la paraula el senyor Lorda.

El Sr. LORDA: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, aquesta és la segona vegada que tinc l'honor d'adreçar-me a la Cambra per sotmetre a la consideració de ses senyories la qüestió de les emissores municipals, dites de radiodifusió sonora en ones mètriques en freqüència modulada; en llenguatge planer, emissores de FM d'abast restringit, adequades per a reunir una audiència de caràcter local o, a tot estirar, comarcal. És probable que tampoc no sigui aquesta la darrera vegada que el nostre Grup susciti davant de vostès aquesta mateixa qüestió, per tal com forma part de tota una història de precedents sinuosos, ja una mica llunyans, que té un present gairebé, diríem, inexcrutable, i que se li reserva, segons tots els indicis, un futur força incert. Justament, aquesta confusió i aquesta incertesa ens han impulsat a adreçar a l'Honorable Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació la pregunta que formularem més endavant. Abans, però, voldria esbossar l'estat de la qüestió.

En primer lloc, voldria dir que en aquest terreny, a hores d'ara, el Govern de la Generalitat té totes les competències, avalades, no només per la Constitució, sinó també per l'Estatut i, a més a més, per una sentència del Tribunal Constitucional. És a dir, la Generalitat pot actuar, per la seva banda, el Govern, discrecionalment, mentre, naturalment, tingui ja el contingent que li correspon a Catalunya de la concessió d'emissores que farà l'Estat.

En segon lloc, les emissores municipals han estat objecte de reconeixement, si més no implícit, en tota la normativa que, fins ara, s'ha promulgat, normativa tant de l'Estat com del Govern de la Generalitat. Mentrestant, a Catalunya s'han constituït, amb aprovació prèvia dels plenis de les corporacions locals corresponents, quaranta-sis emissores d'aquest tipus, que responen plenament a la descripció que en fan la legislació i la normativa vigents. És a dir, són de caràcter educatiu i cultural, no difonen publicitat mercantil ni presenten programes patrocinats per empreses comercials, llurs pressupostos són coberts íntegrament per les mateixes institucions o per subvencions externes clarament especificades i acreditades —i amb això transcriu literalment la definició que fan d'aquestes emissores la legislació i la normativa vigents. A més, malgrat la situació jurídica ambivalent que han estat travessant, legitimació en la jurisdicció local respectiva, en virtut de la decisió adoptada pels plenis de les corporacions corresponents, per una banda, i per l'altra, manca de sanció i reglamentació de l'Administració pública —en el nostre cas, la catalana—, la qual cosa ha dificultat llur tasca. Aquestes emissores han demostrat

a bastament que satisfan una necessitat molt sentida en els respectius municipis. Sintonitzada llur programació, en forma i contingut, amb allò que diu i sent de més a prop la població, són escoltades amb gran interès i assiduitat i reben constants mostres de reconeixement i estima de llurs audiències. En suma, l'existència i funcions d'aquestes emissores municipals han vingut a omplir un buit que impedia que el nostre sistema de comunicació social fos realment democràtic, descentralitzat i immediat al ciutadà, sense oblidar el paper que aquests centres de difusió informativa, educativa i cultural han jugat i continuen jugant en el procés de la catalanització del nostre país.

Mentrestant, també, ens hem assabentat aquests dies que La Moncloa, vull dir el Consell de Ministres, ha ajornat fins a setembre —i qui sap si el setembre La Moncloa no tindrà preocupacions més peremptòries— l'adjudicació de la concessió d'emissores FM, una part de les quals correspondrà a Catalunya. Un altre factor aquest, que encara fa més problemàtica tota aquesta matèria.

De tota manera, sembla que el Consell Executiu, i molt particularment el Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació, ho veuen tot més clar que nosaltres, perquè a hores d'ara han adoptat ja unes decisions que pressuposen l'usdefruit d'aquestes concessions. És clar que potser s'està venent la pell de l'ós abans de matar-lo. El cert, però, és que hi ha un avantprojecte de llei reguladora de les competències de la Generalitat en matèria de radiodifusió on es parla d'una Ràdio Generalitat de Catalunya. Hi ha també un projecte de llei mitjançant el qual es demana la concessió d'un crèdit extraordinari de 4 801 milions de pessetes per a finançar un programa de construcció i instal·lació d'un canal de televisió i d'una xarxa de freqüència modulada de la Generalitat. Com es proposa el Consell Executiu construir i instal·lar aquesta xarxa? Es tindran en compte, en fer-ho, les emissores municipals existents, el funcionament de les quals respon a l'aplicació d'uns principis —autonomia municipal, descentralització, aprofundiment de la democràcia, aproximació del poder polític als ciutadans— que tots, en un moment o altre, hem proclamat?

En definitiva, la pregunta concreta que agrairíem que se'ns respongués és la següent: quina distribució es proposa fer el Consell Executiu de les llicències per a emissores de radiodifusió sonora en ones mètriques amb modulació de freqüència, en l'àmbit jurisdiccional de la Generalitat, entre els diferents sectors que aspirin a obtenir-les, entitats públiques o privades, institucionals, o comercials, d'àmbit nacional o municipal?

Moltes gràcies, senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu, té la paraula per a la resposta l'Honorable senyor Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA I MITJANS DE COMUNICACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en primer lloc, voldria només fer un petit aclariment. Les competències de la Generalitat en ràdio i televisió, potser ho he entès malament, però no són totals, són simplement d'aplicació de la legislació de l'Estat. Són, per tant, compartides. És per això que s'explica que nosaltres tenim, com molt bé diu el senyor Diputat, la competència de resoldre les sol·licituds i de fer les adjudicacions, però evidentment, les condicions tècni-

ques d'aquestes adjudicacions i el nombre de les adjudicacions depenen del Govern de l'Estat. Això ho diu l'Estatut de Ràdio i Televisió.

Bé, aleshores, passo a contestar la pregunta concreta que m'ha fet el senyor Diputat. Perdó, voldria fer un segon aclariment, que és que, a causa del recurs que es va interposar i que el Tribunal Constitucional ha fallat del tot favorablement a la Generalitat, va restar en suspens el període de la segona fase de sollicituds, que ara, amb un decret que no he pogut veure si s'ha publicat o no en el últim *Diari Oficial*, s'allarga pel termini que havia quedat suspès, perquè lògicament no podem haver prescindit d'un període que la gent no sabia si podia o no fer sollicituds i, per tant, quedava molt poc clar que aquest període continués vigent. En tot cas, per poder aclarir tots els dubtes hem tornat a posar per al període que va coincidir amb la suspensió de les competències altre cop, perquè es puguin acabar de fer les sollicituds que la gent tenia pensat de fer. Vol dir que les resolucions hauran de venir a partir del moment que —eren pocs dies els que hi havia— es pugui començar ja a saber que tenim totes les sollicituds, que són bastants.

Aleshores, a partir d'aquestes sollicituds, la Generalitat, el Departament, farà aquella distribució que resulti de l'anàlisi següent. En primer lloc, criteris de descentralització. En segon lloc, que aquests tipus de radiodifusió cobreixi tot el país. Després, una òptima utilització de l'espai radioelèctric en tot allò que ens permeti la competència que tenim compartida amb l'Estat. Després, els criteris de servei públic, que han de passar per damunt dels d'interès privat. La professionalització de les emissores. Hi ha moltes sollicituds que demostren una gran professionalitat en el plantejament; d'altres, que són purament d'aficionat, cosa que fa, doncs, témer que el resultat d'aquesta concessió podria ser poc segura. Després, la viabilitat dels projectes, viabilitat econòmica, que els plantejaments econòmics tinguin sentit. Després, un estudi de les propostes de programació, que responguin als criteris constitucionals i que no siguin de cap manera desinformatadors o simplement que no s'adiguin amb el caràcter de la institució o del grup, si és que és d'una institució privada però com a institució que ho proposa. Catalanització en funció de l'indret que l'abasti l'emissora. S'entén que per a nosaltres és molt important, per a la política lingüística conjunta de la Generalitat, el paper de la radiodifusió, però que no pot ser el mateix el criteri aplicat a una emissora d'una comarca on no hi ha una incidència important de la immigració que en aquelles comarques en què la immigració té una forta incidència. Si això no està ben plasmat en la sollicitud, en la programació, això també influirà en el moment de donar una resposta.

S'intentarà oferir una ràdio alternativa si el nombre d'emissores a atorgar ho permet. Aquí hi ha una alternativa: una bona política de concessió d'emissores de freqüència modulada no pot ser una bona política si tenim un nombre massa limitat d'emissores a poder concedir. Per tant, estem intentant d'aconseguir-ne el màxim nombre possible per a poder donar una alternativa en llocs iguals, vull dir que cobreixi alternativament el mateix tros de país.

Endegament de la xarxa de la Generalitat per tal que aquestes emissores que iniciïn la recerca de nous camins trobin el suport de programació que els calgui per a la resta de les emissions. Des del començament que es va plantejar el pro-

blema de les emissores institucionals i de la seva legalització i la possible limitació que representava que el nombre d'emissores a poder concedir fos molt inferior a les que volien funcionar —funcionessin o no, això és secundari—, nosaltres havíem pensat en una possibilitat que la Generalitat, com a institució que per l'Estatut té la possibilitat de tenir emissores sense que hagin d'estar condicionades per l'Estatut de Ràdio i Televisió —l'Estatut és una llei de rang superior i que preveu que la Generalitat pot tenir emissores de radiodifusió, no com passa amb el tercer canal, que és simplement una concessió de l'Estat... Això és el que nosaltres també tenim preparat, això es desprèn dels projectes de llei que el mateix senyor Diputat ha esmentat que preveu aquesta constitució de la xarxa de la Generalitat, que evidentment es fa pensant també a poder cobrir aquesta funció que potser l'aplicació del nombre d'emissores que ens pugui ser concedit a Catalunya no pugui acabar de cobrir. Evidentment, la intenció d'aquesta xarxa és poder fer aquesta funció, perquè la podem fer sense prescindir, per dir-ho així, de l'Administració central, l'única que no pot limitar-nos el nombre, si són de la Generalitat directament.

No es pot dir *a priori* quantes seran institucionals o comercials, ja que si el nombre d'emissores, i repeteixo un argument que acaba de donar, a instal·lar és de vint-i-cinc, els criteris, en tot cas, els aspectes seran molt més restrictius que si n'aconsegueixen cinquanta. I és entre aquestes dues xifres que està la discussió actualment: entre vint-i-cinc i cinquanta.

L'àmbit de cobertura d'emissores comercials supeditat a la competència compartida amb l'Estat podrà ésser en determinats casos de tipus comarcal o intercomarcal. Per a les emissores dependents de corporacions públiques, és propòsit de l'Executiu escoltar el Parlament de Catalunya també en matèria d'abast geogràfic. Nosaltres interpretem la Constitució, on hi ha un article —en aquest moment no recordo el número— que diu que els mitjans de comunicació de les corporacions públiques han de tenir control parlamentari. Nosaltres entenem això en el sentit que el règim de concessió a les institucions municipals o altres corporacions de tipus local hagi de ser fet escoltat el Parlament, ja que hi ha un control parlamentari que ha de ser fet des del moment mateix de la concessió. Això no és vàlid evidentment per a les emissions privades on això no és requerit per la Constitució.

Això són els principis que, en el moment oportú, quan s'acabi el període d'admissió de sollicituds, allargat a conseqüència de la suspensió, i quan tinguem ja ben establert el nombre d'emissores que l'Executiu de l'Estat ens vulgui concedir, podrem aplicar.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Lorda desitja replicar o repreguntar? (*Pausa.*) Té la paraula el senyor Lorda.

El Sr. LORDA: Senyor President, senyores Diputades i senyors Diputats, no cal dir-ho, agraïm l'esforç d'informació que ens ha fet l'Honorable senyor Conseller, i li voldríem dir que, quant a les competències, les té totes perquè el que en podríem dir els obstacles del compartiment o de compartir aquestes competències amb l'Estat estan superats, i la sentència del Tribunal Constitucional diu que «correspon a la Comunitat Autònoma de Catalunya la resolució de les sollicituds de concessió d'emissores de radiodifusió sonora en ones mètriques en modulació de freqüència i l'atorgament de concessions

d'instal·lacions i funcionament d'aquestes emissores, així com també la regulació dels procediments d'adjudicació». És a dir, no ens movem d'aquest terreny. El Govern de la Generalitat ha de decidir, segons el seu bon arbitri, què fa de la distribució d'aquestes concessions.

Pel que fa als criteris que ha enunciat l'Honorable senyor Conseller per a decidir aquesta distribució, molts d'ells, per no dir tots, es poden aplicar perfectament a les emissores municipals existents: descentralització, abast de tot el país, distribució de l'espai radioelèctric —ja tornaré a aquesta qüestió més endavant—, interès públic, professionalització, viabilitat del projecte —són tan viables que ja funcionen—, la programació, la catalanització —ja he assenyalat abans que hi contribueixen d'una manera molt destacada, després es parla d'una alternativa i de la xarxa de la Generalitat. Bé, això sí que podria interferir, en certa manera, en la, diríem, legalització o legitimació d'aquestes emissores.

Després s'ha parlat aquí del control parlamentari. Nosaltres creiem que amb això el Govern el que fa és tractar de transferir al Parlament la responsabilitat que li correspon exclusivament a ell. Per tant, nosaltres creiem que s'han de tirar endavant el reconeixement i la legitimació d'aquestes emissores, i després ja ens encarregarem nosaltres d'exercir el control corresponent. Jo diria que el Govern s'enfronta, potser, amb dos obstacles, reals o aparents, això depèn de l'enfocament que es doni a la qüestió. Un d'ells és la definició i complementació de l'*statut* jurídic de les emissores de FM municipals. L'altre és l'aspecte tècnic de la qüestió, que es resumeix en la distribució de l'espai radioelèctric que cal fer per tal que cada emissora tingui el seu i no hi hagi interferències entre les emissores.

Quant al primer punt tot depèn, ja ho hem vist, del Govern de la Generalitat i, especialment, del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació, que tenen la facultat, i això ha quedat també ben clar, de, en definitiva, declarar legals o il·legals aquestes emissores.

Quant a la distribució de l'espai radioelèctric, jo voldria cridar l'atenció a l'Honorable Conseller sobre un fet evident: a Catalunya hi ha, ho hem dit abans, quaranta-sis emissores municipals en ple funcionament. I si funcionen i funcionen bé, segons sabem també, des del punt de vista tècnic, és perquè s'han distribuït entre elles l'espai radioelèctric. És una situació de fet que només cal sancionar, diríem, jurídicament, la qual cosa no és pas impossible i potser només cal posar-hi una mica d'imaginació. L'existència d'aquestes emissores, ho repetim, obeeix a un moviment espontani produït per una necessitat molt sentida. El Govern no pot obliuar a aquesta realitat. Nosaltres li recordarem aquest deure de bon govern tantes vegades com calgui.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores Diputades i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller té la paraula per a una nova intervenció.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA I MITJANS DE COMUNICACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo voldria només aclarir un parell o tres de coses.

Quant a l'espai radioelèctric, és evident, i això és la nostra tesi, que n'hi caben no vint-i-cinc o cinquanta sinó moltíssimes més. Això és una cosa que hem defensat sempre, però no debades hi ha un Estatut de Ràdio i Televisió, que és vigent a

l'Estat i que nosaltres hem de seguir, on es diu que el pla tècnic i la utilització de l'espai radioelèctric són una competència exclusiva de l'Estat. Nosaltres a partir d'aquest pla tècnic podem fer la distribució, l'adjudicació, però no podem ni donar per bones, ni que volguéssim, la freqüència i la potència que utilitza qualsevol de les emissores de freqüència modulada que ja funcionen a Catalunya. Què més voldria jo que poder tenir aquesta facultat, però és que no la tinc. Per tant, el que hem de fer nosaltres, i ho demanaria a tots els Grups polítics, és fer la pressió possible perquè no se'ns limités d'aquesta manera, jo crec que arbitrària, l'ús de l'espai radioelèctric. Si no hi hagués aquesta limitació, hi cabrien les que hi ha i deu vegades més de les que hi ha, perquè no és incompatible. Jo fins i tot he defensat la tesi que ens donin una freqüència, unes quantes freqüències, que ja ens les distribuïrem nosaltres amb les potències corresponents, alternatives en els diversos llocs, perquè amb molt poc espai radioelèctric cobrim tot Catalunya amb molt del que hi ha. Probablement, en algunes comarques on hi ha una gran acumulació tindríem problemes, però és un problema que tècnicament l'hem estudiat i es dona en algun sector del Baix Llobregat i enlloc més. És a dir, que el problema no és..., ja la conec, aquesta qüestió, però la realitat és que aquesta distribució és una facultat de l'Executiu de l'Estat. Això és el que voldria aclarir. Ja ho sé, que amb imaginació es pot fer; no amb imaginació, aplicant les normes tècniques.

Quant al projecte de llei que volem presentar al Parlament, no és una manera d'escapar de la responsabilitat, és aplicant l'article 20.3 de la Constitució. Permeteu que el llegeixi en castellà, tal com el tinc aquí: «La ley regulará la organización y el control parlamentario de los medios de comunicación social dependientes del Estado o de cualquier ente público y garantizará el acceso a dichos medios de los grupos sociales y políticos significativos, respetando el pluralismo de la sociedad y de las diversas lenguas de España.»

Aquest punt de la Constitució és el que ens obliga, ens sembla a tots, al fet que la regulació de la concessió d'emissores a ajuntaments o a la mateixa Generalitat —per això la Generalitat presenta un projecte de llei de xarxa d'emissores de la Generalitat— o les que fossin a diputacions, o a les que fossin a corporacions públiques, a fer una reglamentació per llei, mai per decret. Si ho diu la Constitució, ens sembla que aquí a Catalunya la competència legislativa la tenim nosaltres, és al Parlament de Catalunya a qui correspon d'aplicar aquesta legislació.

Moltes gràcies.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre les detencions del Camp Nou durant la inauguració
dels Campionats Mundials de Futbol*

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a la pregunta que formula el Diputat senyor Marçal Casanovas, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, al Consell Executiu, sobre les detencions al Camp Nou durant la inauguració dels Campionats Mundials de Futbol.

Té la paraula el Diputat senyor Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Senyor President, senyories, senyor Conseller, ja hi tornem a ser. Una altra vegada les forces d'ordre públic no han tingut —d'acord amb les meves referèn-

cies— el degut respecte a la llei. La llengua catalana ha estat menystinguda com a llengua oficial a Catalunya i això ho diu ben clar l'Estatut. Com també diu ben clar que la Generalitat en garantirà el seu ús normal i oficial.

Em temo que continuades agressions com aquesta, que em porten a fer-li preguntes des d'aquesta tribuna, no fan altra cosa que entorpir l'ús normal i habitual del català com a llengua oficial.

Senyor Conseller, li agrairé que no es limiti a dir-me que ha parlat amb el senyor Governador sobre aquest afer. Cal fer alguna cosa més; ja sé que malauradament el nostre actual Estatut no li dóna facultats per a donar ordres a la força pública i menys a la policia nacional. Però li recordo, senyor Conseller, que l'Estatut és una Llei Orgànica de l'Estat, aprovada per les Corts espanyoles i que dins el seu àmbit d'actuació obliga tots els espanyols. Si vostè no té competència directa sobre aquesta policia, si que té, des del Govern de la Generalitat, mitjans per a influir el Govern de l'Estat perquè faci complir les lleis que les Corts han aprovat.

Davant els greus fets com els succeïts en el Camp Nou el dia de la inauguració dels Mundials de Futbol, dels quals jo només em refereixo a l'aspecte de la llengua, però que afecten també greument la llibertat d'expressió —no tractaré aquest segon aspecte perquè he vist en l'ordre del dia que hi ha una pregunta que toca aquest tema. Davant d'aquests fets, senyor Conseller, crec que cal prendre mesures enèrgiques i, sobretot, més eficaces que les que fins ara s'han pres, perquè d'una vegada per totes clarifiquin on calgui el dret que tenim a Catalunya d'emprar amb naturalitat i sense coaccions la llengua catalana.

Em sembla que la lectura de la carta que s'ha rebut en aquest Parlament, signada per tres de les set persones que sofriren les conseqüències dels fets serà més il·lustrativa que qualsevol referència que jo pogués fer dels fets objecte d'aquesta pregunta.

«Molt Honorable senyor: Els sotasignats, en nom de set dels detinguts el diumenge passat, dia 13 de juny, en els actes d'inauguració del Mundial-82, ens dirigim a vós per demanar-vos que trameteu a la Comissió dels Drets Humans del Parlament que presidiu la nostra denúncia cívica per l'actuació il·legal de la policia nacional en les comissaries de Sants i les provisionals instal·lades sota el mateix Nou Camp, arran de la nostra detenció durant l'esmentat partit d'inauguració.

»En concret, en el transcurs de la nostra detenció des de les 20 hores fins a les dues de la matinada, i l'endemà des de les 10 hores a les 13 hores en passar davant del Jutge, vàrem haver de suportar insults, amenaces i agressions físiques: estirada de cabells, de barba, cops de puny, cops de colze a la cara i «coces», només perquè en tot moment responíem en català. Ja la mateixa detenció fou motivada per parlar i contestar en català als policies; les pancartes en foren l'excusa. En la nostra declaració davant del Jutge de guàrdia ja fèiem constar tots aquests maltractaments.

»Considerem que aquesta situació conculca la legalitat estatutària i, fins i tot, constitucional vigents; mostres que molts dels policies nacionals menystenen aquesta legalitat són les frases com: «ni Estatuto ni...», o «aquí es un centro oficial —referint-se, evidentment, a la comissaria— i teneis que hablar español por...» Posem a la vostra consideració aquests

fets, per tal que n'informeu el Parlament de Catalunya i que aquest prengui les oportunes mesures com a representant dels drets dels ciutadans catalans.

Sincerament vostres,»

I signen Xavier Bosch i Garcia, Jordi Sánchez i Picañol, i Àngel Colom i Colom.

Em sembla que els meus comentaris són sobrers; només afegiré que, una vegada davant el Jutge, els detinguts foren deixats lliures sense cap càrrec.

Per tant, senyor Conseller, permeti'm que li faci la pregunta següent:

Quines mesures ha pres en aquest cas concret per garantir l'ús normal i oficial del català i el castellà pels ciutadans de Catalunya, tal com diu el nostre Estatut?

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller potser podria, si ho creu convenient, fer la seva resposta un cop hagi estat formulada la pregunta següent, que fa referència no exactament a la mateixa qüestió però sí a una qüestió molt relacionada, ja que tracta també dels fets del Camp Nou, d'acord?

*Pregunta al Consell Executiu sobre la detenció
de nou joves al Camp Nou durant la inauguració
dels Campionats Mundials de Futbol*

Aleshores, té la paraula el Diputat senyor Ribó, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, per a formular la seva pregunta sobre la detenció de nou joves al Camp Nou durant la inauguració dels Campionats Mundials de Futbol.

El Sr. RIBÓ: Gràcies, senyor President. Del gran escriptor català Josep Pla s'explica l'anècdota que quan li presentaren el Conseller de Governació li va fer una pregunta: «vostè, Conseller de Governació, quants n'ha ficat a la presó?», i la resposta va ser: «cap», i li va dir «doncs vostè no és Conseller de Governació ni és res»

Jo giraria l'anècdota, jo diria: quants n'ha tret de la presó?

Recordarà el senyor Conseller de Governació, al qual dono la benvinguda al Parlament, que en aquest acte oficial d'inauguració al qual vàrem assistir alguns Diputats d'aquesta Cambra, per gentil invitació de la FIFA —sembla que a través de gestions de la mateixa Generalitat— i des de localitats certament privilegiades, li vaig a explicar que, potser gràcies a aquest privilegi, vaig poder veure, ocularment, com uns joves intentaven penjar una pancarta que deia «Catalunya és una nació oprimida; *Catalonia is an oppressed nation*», català i anglès, com eren detinguts per efectius de la policia nacional, i li vaig donar la informació tot seguit al Conseller de Governació, obtenint, en acabar el matx de futbol la resposta confirmatòria de la detenció, i punt.

Aquí hi ha una qüestió lingüística a la qual jo no faré esment perquè estic totalment d'acord amb les paraules del Diputat que m'ha precedit. Hi ha una qüestió cívica i una qüestió democràtica.

Jo em demano: quin delictes cometeren els joves detinguts al Camp del Barcelona? Delictes d'escàndol públic? Crec que l'escàndol públic foren les detencions de la forma que es van fer i sobre el pretext en què es van realitzar. Delictes contra l'expressió? És que no hi ha llibertat d'expressió?, és que no es pot dir que Catalunya és una nació oprimida si a un li plau dir-ho i té

arguments —i creu que els té per a dir-ho— com per a, per exemple, parlar d'independència? Malauradament sabem que l'actuació de determinats càrrecs governatius de l'Administració de l'Estat van en contra d'aquesta interpretació. A mi em sembla constitucional la llibertat d'expressió.

Delicte d'un ús indegut de llengües, català i anglès, quan es faciliten en el marc del Mundial tota mena d'informacions en les llengües més importants? Jo crec que no hi havia cap mena de delicte i que, per tant, de nou, com ja ha dit el Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, va haver-hi una actuació illegal.

Ara bé, cenyint-nos a l'Estatut de Catalunya i a l'àmbit d'aquest Parlament: Què ha fet el Consell Executiu per garantir, com diu l'Estatut, els drets dels ciutadans de Catalunya; quines actuacions s'han realitzat a partir d'aquests esdeveniments o a partir de la informació que, entre altres canals, deuria rebre el Conseller de Governació, però també la que va rebre personalment quan jo la hi vaig trametre?

Jo sé que un Il·lustre Diputat d'aquesta Cambra, un advocat del Col·legi d'Advocats de Barcelona, Diputat del Grup que dóna suport al Govern, fou el qui com a advocat, i segurament com a nacionalista, amb una actuació que l'honora, va aconseguir, hores després de la detenció, que fossin posats en llibertat aquests joves. Jo demano de felicitar aquest Diputat. No què ha fet un Diputat de la minoria de Convergència i Unió, molt en concret el senyor Jaume Camps, sinó què ha fet el Consell Executiu, perquè, que jo sàpiga, el senyor Jaume Camps no forma part, encara, del Consell Executiu de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller de Governació té la paraula per a contestar les dues preguntes.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en relació amb la benvinguda que m'ha estat feta en to cordial pel senyor Ribó, jo voldria prendre aquesta al·lusió molt seriosament i explicar al Parlament el perquè el senyor Ribó ha tingut aquest gest de donar-me la benvinguda.

Jo acostumo a seguir, vostès ho hauran observat, totes les sessions parlamentàries per la meua condició de Diputat, d'una banda, i, evidentment, per la meua condició de Conseller. Però els pregaria també que es fessin càrrec que els Consellers tenim a vegades obligacions imprevistes que hem de complir sense haver pogut, prèviament, fer compatible la nostra actuació parlamentària amb aquestes obligacions.

Concretament, jo aquest matí he estat, fins que he arribat al Parlament, a l'acte d'enterrament d'un guàrdia civil que havia mort ahir en accident en acte de servei i tenia el deure i l'obligació —i ho he fet, a més, amb molt de gust— d'assistir, d'acompanyar els seus familiars en aquest acte. Lamento no haver pogut compatibilitzar els horaris i que jo hagi arribat més tard del compte.

Efectivament, el jutge ja s'ha manifestat sobre aquest tema, del qual sóc objecte de pregunta, tant pel senyor Marçal Casanovas, com pel senyor Ribó; no hi havia cap mena de delicte. Els detinguts varen ésser posats immediatament en llibertat, després d'haver passat a disposició de l'autoritat judicial.

Recordo perfectament, senyor Ribó, el passatge que vostè ha referit del partit d'inauguració dels Mundials en el Camp Nou. Vostè sap que jo em vaig interessar —ho ha dit també— immediatament pel fet, però hi havia un detall que en aquell

moment jo no podia acabar de concretar, més ben dit, no se m'acabava de concretar, que era sobre el motiu pel qual havien estat detinguts —el motiu aparent, evidentment, era el fet que havien desplegat una pancarta—, però la petita experiència que ha pogut anar recollint durant aquests mesos la Conselleria de Governació m'ha demostrat que no es pot jutjar mai per les aparences qualsevol activitat que es dugui a terme i convé, en tot cas, abans tenir una informació més àmplia i més concreta.

Per això en aquell moment no es va dur a terme cap acció més contundent i més directa.

Li he de dir —perquè aquesta és una anècdota simpàtica que surt moltes vegades, i perdoni que talli ara el fil de la conversa— que no és veritat que en Josep Pla m'hagués preguntat mai quantes persones havia tancat a la presó. És absolutament fals, això és una notícia que va començar a circular pel diari, però no és veritat. Però, en fi, això no deixa de sortir del món de l'anècdota. Què hem fet? Mirin, jo voldria que comprenguessin que el Consell Executiu, que vol vetllar i vetlla perquè els drets dels ciutadans de Catalunya siguin respectats, ha de procurar també vetllar, i vetlla, per fer possible una normal convivència i una bona relació entre totes les institucions que treballen a Catalunya des de diversos àmbits i que depenen de diverses autoritats. Per tant, nosaltres, sense renunciar —que no ho fem ni ho hem fet mai— a mantenir ben alt el respecte als drets dels ciutadans de Catalunya, dels ciutadans que viuen i treballen a Catalunya i, per tant, també, els drets a la llibertat d'expressió i els drets lingüístics que ens corresponen, ha de procurar —i ho ha procurat— dur a terme les seves accions en aquest sentit, de tal manera que les seves intervencions no poguessin ésser, no poguessin semblar una acusació generalitzada a tot el cos policial.

És evident que hi ha membres dels cossos i forces de seguretat de l'Estat a Catalunya que duen a terme una actitud o que presenten una actitud de vegades de menyspreu en relació amb l'ús de la nostra llengua. Tot això es podria matisar, però és cert que en alguns casos hi ha persones, membres d'aquests cossos i forces de seguretat de l'Estat que presenten aquesta actitud. Seria, de tota manera, un error imperdonable —tant des del punt de vista polític com des del punt de vista de la normal relació convivència i coordinació entre tots els efectius que treballen a Catalunya al servei de les diverses administracions públiques, que pretenguéssim generalitzar aquest fet. I, per tant, ens ha semblat que, perquè això no pogués ser interpretat d'aquesta manera, la forma més correcta, emmarcada en aquestes línies d'actuació, era la de dur a terme les accions que creguéssim necessàries, sense fer, en aquest sentit, cap acció espectacular que pogués comprometre les intencions de què els parlava, però, en tot cas, duent a terme —a través dels canals de les autoritats competents— les nostres protestes —li asseguro més enèrgiques— sense cap mena de recança, i amb la intenció d'evitar que això no es torni a produir.

Evidentment, el Consell Executiu haurà de canviar de tàctica si aquesta nostra intenció no rep la suficient contrapartida, i si es continuen produint fets com el que ara és denunciat i com algun que ha estat denunciat també en aquesta Cambra en moments anteriors.

Jo he rebut —no sé fins a quin punt aquest compromís arribarà a transformar-se en una acció concreta i en un canvi d'ac-

titud— garanties, tant del Govern Civil de Barcelona, com del Delegat General del Govern, com del Cap Superior de Policia, que es durien a terme investigacions per tal d'aclarir si el que ha estat denunciat en la carta que ha rebut el Parlament, i que jo també conec, és o no és cert, i, en tot cas, que es prendrien les mesures necessàries per tal d'evitar que fets com aquest es tornin a repetir, en el supòsit que el fet denunciat fos realment cert.

Jo he de dir, d'altra banda, que hem iniciat unes converses amb el Cap Superior de policia per tal d'aprofundir més sobre aquest tema, i no haver de corregir posteriorment els excessos que es puguin haver produït, sinó prevenir amb anterioritat que es puguin produir novament.

Res més, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Marçal Casanovas desitja replicar o repreguntar?

El Sr. CASANOVAS (*de l'escó estant*): Sí, senyor President, des d'aquí mateix, des de l'escó, agrair la bona voluntat del senyor Conseller, però crec que no n'hi ha prou, amb bona voluntat. D'altra banda, ens parla sempre d'accions, d'accions que es porten a terme, d'accions discretes, d'accions sense espectacularitat. Hi estem d'acord: no necessitem que es portin a efecte accions espectaculars ni en plena llum del públic si això ha de portar que aquestes accions siguin eficaces. I, fins ara, senyor Conseller, l'eficàcia, no la veiem enlloc, perquè continuament, fins avui, estem malauradament sofrint transgressions a les lleis de Catalunya, les estem sofrint constantment.

Agraïrem la bona voluntat que té el senyor Conseller per a dur a terme aquestes gestions, però prengui nota que, si aquestes gestions, en un termini breu, no es veu que tinguin una eficàcia més real que fins al present, emprengui altres accions —que, els mitjans, els té— perquè aquestes mesures puguin ser eficaces.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ribó desitja replicar o repreguntar?

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Des de l'escó, senyor President, també. Bé, jo, en primer lloc, en la meua modesta condició de Diputat, li vull dir que l'excuso plenament de la seva no-assistència aquest matí a aquest moment del debat on hi havia altres preguntes que també afectaven el seu Departament. Jo he dit aleshores —i lamento pels companys Diputats presents que repeteixi l'argument— que no és una qüestió personal, senyor Conseller. Per exemple, l'anècdota de Josep Pla, que jo crec que *si non è vero, è ben trovato*, no va per vostè, senyor Vidal i Gayolà. Va, jo ho crec, per l'autonomia, per buscar uns punts, uns trets reals que ens servissin per a identificar fins a quin grau tenim o no tenim autonomia.

A mi no em desagrada gens personalitzar quan es tracta de buscar responsabilitats, però sí que em desagrada que es vagi a la personalització quan hi ha responsabilitats collectives —argument que també he fet servir abans. I, si hi ha algun responsable de les possibles crítiques que fem nosaltres al Consell Executiu per la seva no-actuació, en aquest cas, per unes atencions abans per l'autonomia municipal, no és només vostè, senyor Vidal i Gayolà; és al Consell Executiu —i així, fem la pregunta al Consell Executiu— i, en primer lloc, al seu President, el President de la Generalitat. A nosaltres ens agradaria que un dia no molt llunyà —empeltant amb les paraules del

senyor Marçal Casanovas— ens definissin, no aquí, sinó amb actuacions, quina és la nostra política de Governació i quines són les competències que ja estem exercint. No que repetim, com sempre, la cantarella de les que no tenim, o d'on no arribem; és a dir, ¿quan ens podrem creure que, davant de l'exercici de drets elementals, tenim o no tenim competències en Governació?

Jo li diria que, evidentment, hi ha incertesa sobre els fets que s'expliquen en aquesta carta adreçada al President del Parlament. On no hi ha cap incertesa és en la detenció, senyor Vidal i Gayolà. En la detenció, i, com vostè sap i ha dit i nosaltres sabem, sense cap delictes. Per tant, agraïm i agraïrem tota gestió per a exigir, ja, responsabilitats a hores d'ara, per una detenció sense delictes.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller de Governació desitja replicar?

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (*de l'escó estant*): Sí, senyor President, des de l'escó, per a dir que el senyor Ribó sap —i lamento haver-ho de dir una altra vegada en sentit negatiu— coses referides a les nostres competències: que jo no puc ordenar a la policia que no detingui ni puc ordenar a la policia que deixi anar. Jo puc intervenir —i hi intervingo, i he intervingut també en aquest cas— per tal d'aclarir els fets i per tal d'aconseguir que, si no eren culpables, fossin posats en llibertat.

Bé, el que passa és que les meves gestions no surten a la premsa, i he explicat clarament per què no hi surten. Jo agraeixo les paraules del senyor Marçal Casanovas. Ens ha semblat, fins a aquest moment, que, les nostres actuacions, era més prudent de realitzar-les de la forma com les hem realitzat. De tota manera jo he estat, també, el primer de dir, des d'aquesta tribuna, que si aquest estil no trobava correspondència, nosaltres ens hauríem de plantejar actuacions en un altre sentit.

Res més, gràcies.

*Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Governació
sobre els motius pels quals la Junta de Seguretat
no s'ha reunit els darrers mesos*

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a la darrera pregunta de les d'aquesta sessió plenària, que és la que formula a l'Honorable Conseller de Governació el Diputat senyor Albert Alay, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, sobre quins són els motius pels quals la Junta Paritària Estat-Generalitat per al compliment d'allò que disposa l'Estatut en matèria de Policia Autonòmica no s'ha reunit des de fa mesos, i quines són les gestions fetes prop de les autoritats de l'Estat perquè es reuneixi.

Per a formular la pregunta, té la paraula el Diputat senyor Alay.

El Sr. ALAY: Senyor President, senyores i senyors Diputats, és ben palesa la preocupació del nostre Grup, que sempre ha manifestat, per totes les matèries de seguretat ciutadana, concretament per les qüestions que afectaven la Junta de Seguretat, el retard de la qual en la seva constitució es va haver

de discutir en el Ple d'aquesta Cambra, com també per totes aquelles qüestions, com els plans de creació de cossos de policia autonòmica, i també sobre protecció civil. I, concretament en aquest cas, la pregunta que he formulat era per a saber per què, durant quatre o cinc mesos, no s'havia reunit la Junta Paritària de Seguretat Estat-Generalitat.

Aquesta pregunta, la vaig formular abans-d'ahir a darrera hora, i ahir, a la premsa va sortir abundosa informació sobre unes entrevistes mantingudes pel senyor Vidal i Gayolà i pel President de la Generalitat amb el Ministre senyor Rosón, de les quals es deduïa que s'iniciava un procés nou per a discutir, no solament la qüestió de les reunions de Junta de Seguretat que, pel que semblava, per les informacions periodístiques, estava resolt, sinó també per a parlar de qüestions de protecció civil i per a parlar, igualment, de la qüestió de la creació de la policia autonòmica.

Aleshores, la pregunta que jo vaig formular abans-d'ahir, ahir ja va perdre també la seva eficàcia, i, per tant, retiraré la pregunta, no perquè no vulgui tenir la informació ni la justificació de per què la Junta de Seguretat no s'ha reunit durant

quatre o cinc mesos, sinó perquè voldria donar un marge a l'Honorable senyor Conseller de Governació perquè porti a terme les converses pertinents en totes aquelles matèries de què la premsa parlava que havia tractat amb el senyor Rosón, i, aleshores, poder entrar amb més profunditat en el nou període de sessions d'aquesta Cambra.

Retiro la pregunta formulada, reservant-me, naturalment, el dret a tornar a aquesta qüestió, a fons, en el pròxim període de sessions.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, hem acabat l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària, que és la darrera d'aquest període de sessions. Si no s'ha de convocar una sessió extraordinària per alguna qüestió d'urgència, d'acord amb els termes establerts per l'article 55, la pròxima sessió no tindrà lloc fins el mes de setembre. Desitjo a totes les senyores i senyors Diputats molt bones vacances.

S'aixeca la sessió.

(Manquen dos minuts per a tres quarts d'una del migdia.)